

poletni **KORAKI**

Fotografija na naslovnici: *Počitniški koraki, Nejc Simončič, 7. a*

OB KONCU ...

Skrivnost življenja ni samo v tem, da živimo, temveč tudi v tem, da vemo, zakaj živimo.

Fjodor Mihajlovič Dostojevski

Našim učencem, učiteljem, vzgojiteljem in staršem,

tudi to šolsko leto je tako hitro minilo, da se mi zdi, kot da ga je mnogo prezgodaj konec. Zagotovo pa sem prepričan, da tega občutka ne bi mogel deliti z razredniki in učitelji in morda še s starši, ki se jim čas kar ni iztekel. Kot vselej je nekaterim učencem leto minilo in so se šele pred koncem morda zavedali, da so tudi letos hodili v šolo, da so obstajale domače naloge in druge šolske nadloge. Res je tako. Tudi to šolsko leto je bilo takšno in bodo najbrž še vsa prihodnja; ena slabša, druga morda boljša. Tudi v življenju je tako; enkrat boljše, drugič slabše. Kljub vsem obveznostim upam, da smo za vas bili nenehno pripravljeni, da smo z vami ustvarjali, delili in sooblikovali spodbudno učno, vzgojno in izobraževalno okolje. Prepričan sem, da smo vam ob teoretičnih znanjih dali tudi nekaj življenjskih izkušenj in uporabnih znanj. Verjamem, da smo skupaj oblikovali vrednote, ki vam bodo v življenju koristile in vam pomagale na vaših poteh. Ure pouka in drugih dejavnosti so bile verjetno največkrat prijetne in sproščene. Vseskozi vas je vodila vedoželjnost in neka skrita potreba po iskanju in znanju. Prav je tako. Le duhovne vrednote in znanje imajo vsebino in smisel v življenju in te imajo neprecenljivo vrednost. Ob tej priložnosti ni mogoče zaobiti pomembnih dosežkov naših učencev v letošnjem letu. Zlata priznanja, številna srebrna in bronasta niso dosežek in presežek samo za učence, ki jih bodo prejeli, ampak tudi za učitelje, ki smo nenehno sodelovali in dajali vsa svoja znanja in življenjske izkušnje. Na to smo ponosni vsi: *učenci, vaši starši in vsi zaposleni.*

Za uspeh in dosežene rezultate vam in vašim staršem iskreno čestitam.

Želim vam uspešen zaključek šolskega leta in veliko lepih trenutkov, ki so pred vami.

Naj bodo počitnice dolge, sproščene, tople in brezskrbne. Uživajte jih.

Vaš ravnatelj,

19. rožnika 2015

mag. Mirko Žmavc, prof., spec.

NA PRAGU POČITNIC

Pa smo ga le dočakali! Konec šolskega leta namreč. Čakajo nas zaslužene počitnice, take – za nas prvič - prave »šolske« počitnice. Učenci prvega razreda jih že nestrpno pričakujemo, saj je za nami deset mesecev napornega dela. Misli so že čisto poletne, načrtov je mnogo, mnogo.

VID: »Veselim se počitnic pri dedku in babici. Pomagal jima bom v hlevu.«

JULIJA Z.: »Ob jutrih bom gledala risanke. S kužkom bom hodila na sprehode.«

TIJAN: »Z družino bomo šli na morje. Veliko se bom igral in gledal risanke.«

NIK: »Med počitnicami bom uril branje in gradil z lego kockami.«

JULIJA T.: »Igrala se bom s sestrice. Še posebej se veselim družinskega izleta v Lipico!«

ANISA: »Dedku in babici bom pomagala na travniku. Igrala se bom z bratom.«

SARA: »Komaj čakam, da gremo na morje!«

ALEKSEJ: »Šel bom na počitnice k babici in dedku. Gledal bom risanke.«

ŠPELA: »Veselim se kopanja v morju in igranja s sestrice.«

KATJA: »Veliko se bom igrala in gledala risanke. Tudi na zvezke ne bom pozabila.«

GAL: »S starši bomo šli na morje. Kopal se bom tudi doma, v bazenu. Z bratcem se bom igral v peskovniku.«

GAJA: »Z bratom Maticem se bova igrala in kopala v domačem bazenu.«

URŠKA: »Skakala bom po trampolinu, se gugala in igrala v peskovniku. Mami bom pomagala kuhati.«

NIKITA: »Igrala se bom s plišastimi igračkami in hodila na sprehode.«

LAURA: »Gledala bom risanke in se igrala.«

ULA: »S starši bom obiskala prijatelje v Voličini. Tam bom tudi prespala.«

Ob koncu prvega razreda že poznamo vse črke. Smo pridni bralci, pa tudi napisati že znamo nekaj samostojnih povedi ob sliki.

OTROCI SE IGRAJO V GOZDU. SAŠA POBIRA SMETI. ŽIGA IN GAL SE LOVITA. VEVERICA PLEZA PO DREVESU (Katja).

ZVONČEK RASTE NA ROBU GOZDA. IMA BEL CVET IN ZELENO STEBLO. ZVONČKE NABIRAMO SPOMLADI (Gaja).

ZVONČEK IMA ČEBULICO, PECELJ IN LISTA. IMA BEL CVET. RASTE NA TRAVNIKU (Špela).

ZVONČEK IMA ČEBULICO. RASTE V GOZDU ALI PA NA TRAVNIKU. IMA BEL CVET. JE ZNANILEC POMLADI (Vid).

Utrinki ...

Presenečenje za naše mamice ob njihovem prazniku

Na obisku v muzeju

Obiskal nas je velikonočni zajček

Spretni prsti režejo, lepijo, spenjajo ...

Sejemo in sadimo

Pisane vrtavke iz neuporabnih zgoščenk

Na športnem dnevu

Ko praznujem rojstni dan, sem kralj/ica

Ustvarjamo za natečaj Uhu

Dosežki ...

Vsi učenci 1.a razreda smo osvojili Bralno značko. Prav tako smo vsi prejeli priznanja za sodelovanje na tekmovanju Cici vesela šola. Udeležili smo se natečaja Ustvari svoje drevo (Uhu) in Moja mama (Muller). Na matematičnem tekmovanju Kenguru so prejeli bronasto priznanje: Gaja Kovačec, Vid Breznik Videtič, Nik Kocuvan, Špela Lorenčič, Sara Mohorič, Katja Rodošek in Julija Zorko. V mesecu maju smo tekmovali z Lili in Binetom (tekmovanje Znam več), kjer je 1. mesto doseгла Julija Zorko.

Tekmovanje Znam več z Lili in Binetom.

1. mesto: Julija Zorko

Skozi vse šolsko leto smo redno obiskovali interesni dejavnosti Pravljica ura in Cici Vesela šola. Pridno smo skrbeli za zobe, saj nas je zobna asistentka poučila o pomenu ustne higiene. Na krosu smo po prvih treh mestih posegli: Katja, Gaja, Anisa, Gal, Vid in Nik. Sodelovali smo na vseh proslavah in prireditvah šole.

Učenci 1. a z učiteljicama
Viktorijo Caf in Anico Borko

Kros

Imeli smo športni dan. Ko smo tekali, je Ema bila prva, Alina druga, jaz pa tretja. Pri dečkih pa je Maks bil prvi, drugi Jan in tretji Benjamin. Ko so drugi tekmovali, smo celi drugi razred šli na sprehod. Šli smo k ribniku. Tam sta bila že dva človeka. Ko smo videli jasli, smo vprašali učiteljico. Ko je učiteljica dovolila, smo se lahko igrali. Ko pa je učiteljica rekla, da gremo, smo šli nazaj.

Ko smo šli nazaj, smo še tekali en krog. Ko smo se postavili v vrsto, je že padal dež. Stekli smo pod streho. Učitelj Oto je rekel, da priznanja dobimo jutri v šoli, medalje pa dobimo na krosu. Šli smo nazaj v šolo peš. Šli smo po gozdu. Bili smo blatni. Ko smo prišli iz gozda, sva se z Alino preoblekli in šli na kosilo. Ko smo se najedli, smo šli v razred k podaljšanemu bivanju. S sošolci smo se pogovarjali. Mamo sem hotela presenetiti, ampak je videla, da imam na majici napisano tretje mesto. Mama je bila zadovoljna, pa tudi ata je bil zadovoljen.

Alisa Pekar, 2. a

Na krosu

Na krosu sem dosegla 2. mesto. Sošolka Ema je bila prva, moja sestra pa je bila tretja. Pri fantih je manjkal Nickolas Klajnošek. Maks je bil na 1. mestu, Jan je bil na 2. mestu, Benjamin pa na 3. mestu. Ko so drugi tekli, smo navijali. Vsi smo se zbrali na tekaškem prizorišču. Podelili so zlato, srebrno in bronasto medaljo. Začelo je deževati in vsi smo tekli na tribuno. Imela sem se lepo.

Alina Peklar, 2. a

Športni dan

Ko smo tekle punce 2. a, sem bila četrta. Ko smo še bili v razredu, je moja prijateljica Melani rekla, da se bo potrudila, da bo prva. Moja prijateljica Ema je bila 1., Alina pa je bila 2., Alisa pa je bila tretja. Lepo je bilo, ko je Maks dosegel 1. mesto. Lepo je bilo tudi, ko sem videla prijaznega policijskega kužka, policijska konja in policijski motor.

Katrin Borko, 2. a

Moje šolsko leto

Na športnem dnevu smo se imeli zelo lepo. Veselim se igranja na izletu. Pri pouku smo tudi delali zelo zanimive stvari. Pri pouku radi sodelujemo. In radi smo izdelovali različne izdelke. Tudi dobro smo se imeli z učiteljico. Nekateri fantje niso ubogali učiteljice. Tudi pri pouku velikokrat nismo ubogali učiteljice. Ko smo bili prosti, smo se igrali.

Melani Hauzer, 2. a

Na počitnicah v Termah Čatež

Peljali smo se v Terme Čatež. Tja sem šla z Alino in Aliso. Ko smo prišli, smo iz prtljavnika zložili stvari. Tam smo prespali štiri dni. Prvi dan zjutraj smo se šli kopat. Ko smo prišli iz vode, smo šli nazaj v apartma, potem smo šli v trgovino. Peljali smo se eno uro. Drugi dan smo se šle kopat in ta dan smo se naučile plavati. Potem smo šle na igrala. Tretji dan smo šli v Maribor. Četrty dan smo tekmovali v plavanju. Nazadnje smo dobile delfinčka. Nato smo prtljago pospravili in odšli smo domov.

Ema Ploj, 2. a

Nogometni turnir v Vitomarcih

V Vitomarcih je potekal nogometni turnir. Tam je igral tudi moj brat Žiga. Na turnir smo prišli vsi iz naše družine: mama, ata, Blažka, Gabrijela in jaz. Vsi smo navijali za ekipo iz Vitomarcev, kjer je igral tudi Žiga. Bili so zelo dobri. Ko se je turnir bližal koncu, so najboljšim podelili pokale.

Na turnirju sta bili tudi moji prijateljici Nika in Zala. Bilo mi je zelo všeč.

Sara Krepša, 2. b

Nogometni turnir

V prostem času zelo rad igram nogomet. Obiskujem tudi nogometni krožek, ki poteka na naši šoli. Naša ekipa se je udeležila turnirja, ki je potekal v petek, 29. 5. 2015, v Vitomarcih. Vedel sem, da bomo igrali z ekipo iz Trnovske vasi in ekipo iz Destrnika. Obe tekmi smo zmagali, ker smo trdo trenirali. Za zmagi smo dobili pokal. Ta turnir mi je bil zelo všeč. Želim si še več takšnih turnirjev.

Domen Kokol, 2. b

Bila sem učenka 2. razreda

V tem šolskem letu sem obiskovala 2. razred Osnovne šole Vitomarci. Moja učiteljica je bila Jožica Zorko. Bila sem uspešna pri vseh predmetih, najbolj pa pri slovenščini. Obiskovala sem različne interesne dejavnosti: pevski zbor, pravljčni krožek, angleščino in športne igre. Drugi razred mi je bil zelo všeč. Sedaj pa komaj čakam počitnice.

Larisa Megla, 2. b

Moja sestra Neja

Neja je zelo vesela in nagajiva deklica. Zelo rada se igra s punčkami in žogo. Njena posebnost je, da je odločna punčka.

Neja ima svetle lase in modre oči. Je zelo velika in srednje debelosti. Ne nosi uhanov. Oblečena je v črtasto majico z dolgimi rokavi in dolge hlače, ki so poslikane z rožicami.

Neja zelo rada je čokolino.

Imam jo zelo rada. Mislim, da me ima rada tudi ona.

Taja Pučko, 2. b

Plavalni tečaj

Učenci 3. a in 3. b razreda smo v spremstvu učiteljic Angelce Peklar in Suzane Klasič od 1. 6. 2015 do 5. 6. 2015 obiskovali plavalni tečaj v Biotermah Mala Nedelja. S plavalnima učiteljema smo se igrali različne igre v vodi, usvajali tehnike plavanja in skakali v vodo na izbrane načine. Bilo nam je zelo lepo in zabavno. Zadnji dan smo naše znanje v plavanju še preverili. Z rezultati smo bili vsi zadovoljni, zato smo si ob odhodu iz term privoščili sladoled.

Čarobna vila

Nekoč predavnimi časi je živela čarobna vila. Imela je modre oči in rjave lase. Nekega dne, ko je letela nad gozdom, je zagledala veliko drevo. Bila je radovedna in je šla pogledat, če so tam mogoče ptice. Ptice so njene najljubše živalce. Ampak tako hitro je letela, da se ni mogla ustaviti. Zaletela se je v drevo. Opazila je, da si je zlomila krilo. Ni ji preostalo drugega, kot da gre k zdravniku. Zdravnik ji je trikrat obvezal krilo. Zdravniku se je zahvalila in odšla. Ko je hodila, je videla žabo. Žaba je čarobno vilo prosila, naj jo reši. Vila jo je posula s čarobnim prahom. In žaba se je naenkrat spremenila v ljubkega kužka. Kužek je bil čarobni vili tako všeč, da se je odločila, da ga bo imela za ljubljeno.

Sara Krepša, 2. b

Plavalni tečaj

Prejšnji teden sem bil na plavalnem tečaju v Mali Nedelji. Trajal je od ponedeljka do petka. Po osmi uri zjutraj smo se z avtobusom najprej odpeljali v Vitomarce. Tam so se nam pridružili naši sošolci. Na avtobusu sem skoraj vedno sedel na zadnjih sedežih. Po prihodu v terme smo se najprej preoblekli v kopalke in vzeli brisače. Z učiteljema plavanja Andrejem in Juretom smo odšli do bazena. Preden smo šli v vodo, smo se ogreli z gimnastičnimi vajami. V bazenu sta nas naučila hrbtno in prsno plavati kravl in žabico. Malo pred malico smo lahko skakali v vodo in med skokom v vodo metali žogo na koš. Zadnji dan je bil najbolj naporen, vendar zanimiv, ker smo morali preplavati 50 metrov. Mislim, da sem se dobro odrezal. Svoje znanje plavanja sem izboljšal in utrdil. Zdaj se že veselim počitnic in morja, da bom lahko svoje plavalne sposobnosti še izboljšal.

Miha Černel, 3. a

Po plavalnem tečaju so učenci povedali:

3. b

TINA: » Vesela sem, ker sem se naučila plavati.«

AMADEJA: » Bilo mi je zelo všeč in zelo sem uživala.«

FILIP: » Bilo mi je v redu, ker smo se v vodi tudi igrali in naučil sem se še boljše plavati.«

NIKA: » Zelo sem se zabavala in bilo mi je zelo v redu.«

SAŠO: » Naučil sem se plavati in všeč so mi bile igre v vodi.«

DANIJELA: » Bilo mi je zelo v redu.«

IZTOK: » Bilo mi je všeč in še boljše sem se naučil plavati.«

NINA: » Bilo mi je super, plavati sem se naučila preko igre.«

NEJC: » Bilo mi je v redu in še boljše sem se naučil plavati.«

ŽIGA: » Bilo mi je všeč, ker smo se igrali različne igre v vodi in plavali.«

3. a

JAN: » Bilo je zelo v redu, ker smo se naučili plavati.«

ROK: » Bilo je zabavno. Imeli smo se lepo.«

MATIJA: » Bilo je zabavno in poučno. Vsi smo se naučili plavati.«

LARA: » Bilo je fajn. Tam smo se zabavali.«

SERGEJA: » Bilo je super. Učili smo se, se igrali in tekmovali.«

ŠPELA: » Všeč mi je bilo, ker smo tekmovali in plavali za oceno.«

BRINA: » Bilo je zabavno in poučno.«

JANŽE: » Bilo mi je lepo. Učil sem se plavati.«

MIHA: » Najbolj naporen je bil zadnji dan.«

LAN: » Najbolj všeč mi je bilo, ko smo plavali hrbtno.«

JURE: » Užival sem v vodi.«

MARUŠA: » Skakali smo v vodo in se učili plavati na različne načine.«

EVA: » Bilo je odlično. Naučila sem se plavati.«

Poletni dnevi

Začele so se počitnice in Jakob je komaj čakal, kdaj bodo odšli na morje. Vsak dan je mamu spraševal, kolikokrat bo še spal doma preden bodo odpotovali. Vsak dan se je igral z Janom, čas pa je tekel zelo počasi. Vrnil se je že s počitnic pri babici in dedku, obiskal vse svoje najboljše prijatelje, pa še vedno ni napočil dan odhoda. Da bi lažje čakal na morsko vodo, mu je oče postavil bazen. Ob čofotanju v njem je čas hitreje minil. Napočil je težko pričakovani dan. Mama je pripravila kovčke, da so vanje zložili oblačila, igrače in druge stvari. Pri delu ji je z

veseljem pomagal. Od doma so odšli zgodaj zjutraj. Po prihodu na morje je odšel takoj plavat. To pa je počel od jutra do večera še vse naslednje dni.

Brina Lovrec, 3. a

Govoreči zajček in deklica

Nekoč je živel govoreči zajček. Bil je nekaj posebnega. Bival je v živalskem vrtu. Nekega dne je v živalski vrt prišla deklica po imenu Patricija. Ogledovala si je zajčka in vprašala mamico, če bi ji kupila zajčka. Mama je bila takoj za to. Skrbelo pa jo je, če bo lastnik živalskega vrta zajčka želel prodati. Vprašali sta ga. Lastnik je privolil v kupčijo. Ko je zajček ugotovil, kaj se dogaja, je vprašal, kam ga nesejo. Deklica ga je slišala in povedala mami, da njen zajček govori. Mama ji sprva ni verjela, potem pa se je sama prepričala, da je to res. Ko mu je dala deteljo, se ji je zahvalil. Po prihodu domov je zajček pozdravil Patricijina brata in sestro. Zajčku so se vsi čudili. Postal je njihov novi družinski član. Patricija pa ga je poimenovala Copko. V njegovi družbi jim ni bilo nikoli dolgčas, saj jih je s svojim govorjenjem znal pogosto nasmejati od srca.

Špela Sabadin, 3. a

Vila in samorog

Nekoč je za devetimi gorami živela vila, ki ji je bilo ime Anja. Že zelo dolgo si je želela samoroga, ki bi imel zlat in svetleči rog. Odločila se ga je poiskati. Šla je v gozd in do vilinske reke. Nadvse si ga je želela srečati. Med sprehodom po gozdu in ob reki je spraševala drevesa. V reki se je odžejala. Ko se je odmaknila od vode, je zagledala senco, ki se ji je bližala. Mislila je, da je samorog. Bila pa je žaba, ki je skočila iz vode. Njo je Anja vprašala, če je že kdaj mimo prijezdil samorog. Žaba ji je potrdila in ji pokazala smer, kamor je odšel. Začela je slediti odtisom kopit v mehkih tleh. Ko je zapihal močan veter, so sledi izginile. Ob nenavadnem drevesu pa je zagledala ledeno kraljico. Ob njej je stal samorog z zlatim rogom. Kraljica ji je izročila samoroga. Še prej pa ji je vila morala izpolniti največjo željo. Vrnila ji je grad, ki so ji ga na silo vzeli razbojniki. Anja in samorog sta srečno živela še veliko let v najlepšem gradu in nikoli jima ni bilo hudega.

Maruša Hercog, 3. a

Pravljični dan v 3. razredu

Kulturni dan, 24. 4. 2015, smo preživeli s pravljicami o medvedih in medvedkih. Brala nam jih je učiteljica Mojca. Med poslušanjem so plišasti medvedki v naših naročjih oživali. Vsak je dobil svojo pravljico z najzanimivejšimi dogodki in srečanji s pravljničnimi in resničnimi osebami. Po poslušanju in listanju slikanic o prikupnih in mehkih živalcah smo svoja doživetja izrazili v stripih in igri.

Maruša Hercog, 3. a

Bratčev dnevnik - drugo poglavje

Mami in očku ter Barbari in Boštjanu sem že dolgo hotel pokazati Kljukca. Zjutraj sem sklenil, da ga bom danes pokazal. V svoji sobi sem ga čakal in čakal. Sicer sem mislil, da ga danes morda ne bo, ker si je šel naoljiti svoj motor. Ko sem skoraj že obupal, je vendarle priletel s popravljenim motorčkom. Takrat pa so iz kuhinje prišli slastni vonji čevapčičev. Kljukec se je obližnil in zamomljal: »Mmm ...« Predlagal sem mu, da se danes končno pokaže staršem. Privolil je in rekel, da bo mojim staršem zagotovo všeč. Odpravil sem se na večerjo, še prej pa

sem tudi njemu obljubil nekaj čevapčičev. Po večerji sem prosil mamo za nekaj čevapčičev. Ko sem se vrnil v svojo sobico, Kljukca ni bilo nikjer. Naenkrat sem pod odejo zagledal kepo. Izpod odeje je prikobacal Kljukec. Povedal sem mu, da pridejo starši, da ga vidijo. Odpravil sem se po njih. Ko sem bil že med vrati, me je Kljukec ustavil in me vprašal, kaj naj dela. Odprl sem omaro in iz nje vzel škatlo z igračami. Položil sem jo pred Kljukca in mu predlagal, naj zgradi hišo. Po končanem kosilu sem družino pospremil do svoje sobe. Odprl sem vrata. Kljukca ni bilo več v sobi. Na sredi sobe je stal le velik stolp.

Matija Omulec, 3. a

CICI VESELA ŠOLA

Učenci 1., 2. in 3. razreda so 17. 4. 2015 tekmovali v Cici Veseli šoli. Naloge so bile prilagojene za posamezni razred. Učenci so preko različnih zanimivih nalog preverili svoje znanje. Vsi učenci so se po svojih najboljših močeh potrudili in tako prejeli priznanje za sodelovanje na tekmovanju v Cici Veseli šoli. Vsem učencem iskrene čestitke.

Suzana Klasič, mentorica Cici Vesele šole

Tekmovanje ZNAM VEČ

V petek, 15. 5. 2015, so se učenci preverili v tekmovanju Znam več. Tekmovali so 3 učenci iz 1. razreda (Nikita Rehak Friš, Lana Vidovič, Tomaž Vršič), 6 učencev iz 2. razreda (Jaka Ljubec, Domen Kokol, Taja Pučko, Gašper Meglič, Gašper Hanžel) in 3 učenci iz 3. razreda (Filip Gomzi, Nejc Vršič, Žiga Žmavc). Vsi učenci so prejeli priznanje za sodelovanje na tekmovanju Znam več in zapestnice. Najboljši iz vsakega razreda pa so prejeli tudi majice. V 1. razredu je bila najboljša Lana Vidovič, v 2. razredu Domen Kokol in v 3. razredu Nejc Vršič.

Suzana Klasič, mentorica tekmovanja Znam več

Papirnati zmaj

Bilo je lepo dopoldne. Jure se je odločil, da bo šel spuščat papirnatega zmaja. S police je vzel zmaja. Potem je šel ven in nasproti mu je pritekel prijatelj. Šla sta na travnik in spuščala zmaja. Hitro so pritekli še drugi otroci. Z zanimanjem so ju opazovali. Ko sta se zmaja preveč približala drevesu, se je zmaj zapletel za vejo. Mimo je prišel gospod in jima zmaja dal dol. Zmaj je bil uničen in Jure se je odločil, da bo naredil novega.

Nina Toš, 3. b

Možiček med dimniki

Sem možiček, ki živim med dimniki. Ime mi je Duda. Zelo rad pomagam ljudem, najbolj pa dojenčkom. Nekega dne sem se zbudil in slišal jok na dvorišču. Bila je mama, ki je izgubila svojega dojenčka. Iskal sem sledi in ugotovil, da je šel v gozd. Sledil sem sledem in sredi gozda našel dojenčka, ki se je igral z majhno veverico. Odnese sem ga k mami, ki je bila zelo vesela. Potem sem odšel nazaj na streho med dimnike in zadovoljen zaspal.

Nejc Vršič, 3. b

Gasilci

Bil je lep sončen dan. Na podeželju je stal velik gasilski dom. Zraven njega je stalo visoko drevo. Gasilci so naenkrat zaslišali sireno in so se hitro začeli spuščati po drogu. Oblekli so se v gasilske uniforme. Usedli so se v gasilski avto, odprli garažna vrata in se hitro odpeljali. Vključili so tudi sireno. Ko so se pripeljali do hiše, so stanovalci že bili zunaj. Gorela je že cela streha. Gasilci so si postavili lestev, se povzpeli na njo in pogasili požar. Vse se je srečno končalo.

Filip Gomzi, 3. b

Žiga kvak kvak

Ko sta moja mama in očka bila na morju, je name pazila babica. Rad sem se igral tako, da sem bil psiček. Babica me je poklicala: »Ti moj psiček!« Naenkrat sem se zares spremenil v psička. Babica se je prestrašila in me je vprašala kaj mora storiti, da se bom spet spremenil nazaj v fanta. Rekel sem ji, da mora storiti tri dobre stvari. Najprej mora prepričati mamico in očka, da mi kupita konja. Potem še, da mi kupita sedlo za konja in na koncu mi moraš dati veliko skledo sladoleda. Ko je to vse storila, sem se spremenil nazaj v fanta po imenu Žiga.

Žiga Žmavc, 3. b

Ptička

Ptička leta naokoli čiv, čiv, čiv
in veselo žvrgoli čiv, čiv, čiv ...
Rada bi se še igrala čiv, čiv, čiv
in vsem ptičkom pokazala čiv, čiv, čiv,
kako že znam leteti čiv, čiv, čiv.

Filip Gomzi, Nejc Vršič, 3. b

Oblikovanje akvarija v 4. a

V okviru projekta Voda smo pri likovni umetnosti oblikovali akvarij. Potrebovali smo večjo škatlo, barvice, barvni papir, karton, folijo, kamenje, šivanko, sukanec. Notranjost škatle smo lahko pobarvali ali oblepili z modrim papirjem. Odločila sem se za barvanje. Ko se je barva sušila, sem izrezala lepe ribice različnih barv. Te sem prilepila na zadnjo stran škatle. Nekaj sem jih položila tudi na dno. Izrezala sem še nekaj zelenja in ga prilepila v škatlo. Na dno sem nasula še pesek. Pri delu sem se trudila, upoštevala navodila in moj akvarij je izgledal kot čisto pravi.

Da mi ribice slučajno ne bi kam odplavale, sem akvarij prekrila s prozorno folijo.

Lara Lovrec, 4. a

Škatla, sukanec, šivanka, folija, barvni papir, škarje, kamenje, lepilo ... Vse to sem potrebovala, če sem želela izdelati akvarij. Po navodilih in ogledu akvarijev na internetu sem začela z delom. Izrezala sem različne ribice in travo, pobarvala notranjost škatle in kmalu je bil na mizi akvarij. Nekaj ribic sem pritrdila s pomočjo šivanke in sukanca na vrh škatle, druge pa sem prilepila na dno ali ob strani. Na dno sem položila še nekaj kamnov. Sprednjo stran sem prelepila s prozorno folijo. Končala se je ura in tudi moj izdelek je dobil svojo podobo.

Zoja Šalamun, 4. a

Sem – bil/a sem učenec/učenka 4. a razreda

Sem Sandi Breznik in v šolskem letu 2014/2015 obiskujem 4. a razred. Letos smo se pri vseh predmetih veliko naučili. Spoznal sem, kako si narediš zapis v obliki ribje kosti, hodili v Maribor, kuhali marmelado in sok, oblikovali plakate in prosojnice, stripe, pisali zgodbe, predstavljali referate, izvedli precej poskusov ...

Letos sem se prvič srečal z angleščino. Tudi tu sem se mnogo naučil. Moj najljubši predmet je slovenščina.

Obiskujem pevski zbor in računalništvo. Udeležil sem se Otroške varnostne olimpijade, tekmovanja iz matematike in slovenščine. Bilo je super, upam, da bo tako tudi v šoli v naravi. Imam veliko dobrih sošolcev in prijateljev.

V začetku smo dobili novega sošolca Danija. To šolsko leto je bilo zares zanimivo.

Aleksander Breznik, 4. a

Sem Karin. Četrty razred obiskujem skupaj z dvajsetimi sošolci. V učilnici je vsak dan precej živahno. Smo razigrani in včasih tudi precej glasni ter nagajivi. Pride tudi do prepиров, a se o njih takoj pogovorimo. Seveda brez naše razredničarke ne gre. Vsak dan se torej zgodi kaj novega, vsak dan se tudi naučimo kaj novega. Oblikujemo razne izdelke, pišemo, rišemo, poročamo, čitamo, izvajamo poskuse, pojemo ... Smo pridni bralci, saj smo mnogi opravili Bralno značko in se lahko udeležili Večera branja. Letos sem se udeležila kar nekaj tekmovanj. Zanimiva izkušnja!

Lepo je bilo to šolsko leto, lepo z našo učiteljico.

Karin Šalamun, 4. a

Otroška varnostna olimpijada

Bil sem izbran v skupino učencev našega razreda, ki bomo tekmovali v Otroški varnostni olimpijadi. Kmalu po tem izboru smo se že začeli pripravljati. Razredničarka nam je najprej razdelila vprašanja, na katera smo doma morali odgovoriti. Nekatera vprašanja so bila kar zapletena, zato sem odgovore poiskal na internetu. Vse odgovore smo v šoli primerjali.

Začelo se je resno delo - vaje v razredu, na igrišču, pred gasilskim domom, doma. Včasih je bilo kar naporno in vedno hitreje se je približeval dan tekmovanja. Nastopil je četrtek, 7. maj. Zjutraj smo se zbrali pred šolo. Vsi smo bili nekoliko nervozni. Odšli smo na prizorišče, saj se je to tekmovanje odvijalo pri nas v Cerkvenjaku. Pohiteli smo skozi gozd. Že od daleč smo opazili dogajanje ob igrišču. Ker smo se za tekmovanje morali še enkrat prijaviti, je to storila naša razredničarka. Sedli smo na tribuno in počakali vse ekipe.

Kmalu se je začelo. Seznanili so nas s potekom in pravili tekmovanja. Pravila so nam pojasnili tudi ob vsaki nalogi.

Pri prvi nalogi smo bili prvi na vrsti. Tekmovali smo skupaj z učenci Jakobskega Dola. Metali smo kocko, odgovarjali na vprašanja in se potili. Zmagali smo! To

nam je bila spodbuda še za naslednje igre. Ko smo s to igro končale vse ekipe, se je začela druga. Ekipe so žrebali, zato v naslednji igri, ki je bila sestavljanje logotipa, nismo bili med prvimi tekmovalci, smo pa spet bili med najboljšimi. Sledile so še igre - spretnostna vožnja s kolesom in opravljanje nalog, zbiranje vode. Med igrami smo imeli čas za malico in ogled policijske in gasilske opreme. Na koncu tekmovanja smo se postavili v kolone in čakali na rezultate. Komisija, ki je vodila tekmovanje, je začela z razglasitvijo zadnjega mesta. Slišali smo že šesto mesto, četrto mesto ... Zdaj smo vedeli, da smo se uvrstili v finale. Od sedemnajstih ekip smo si delili 2. mesto in za prvim ostali le točko. Vsi smo bili zelo veseli. Čaka nas tekmovanje v Mariboru. Posebnega uspeha ne pričakujemo, bomo pa se potrudili.

Aleksander Breznik, 4. a

Udeležil sem se državnega tekmovanja v znanju iz Vesele šole

V tem šolskem letu sem se odločil, da bom tekmoval v znanju iz Vesele šole. Najprej sem se udeležil šolskega tekmovanja. To je tekmovanje, ki je povezano z vprašanji iz PIL-a. Ker nimam te revije naročene, sem se na to tekmovanje bolj malo pripravljaj. A vseeno sem dosegel 33 točk, kar je bilo dovolj, da sem se kot edini učenec naše šole uvrstil na državno tekmovanje.

To sem vzel bolj resno. Prebiral sem revije in se pripravljaj preko računalnika. Pri delu me je ves čas spodbujala naša razredničarka. Celo kako domačo nalogo mi je bila pripravljena spregledati. To seveda ni bilo potrebno. Končno sem dočakal ta petnajsti april. Tisto sredo sem bil precej zmeden. Ko sem prišel iz šolske zgradbe, sem zunaj zagledal veliko skupino učencev. Ti so prihajali iz drugih šol, saj je bilo to tekmovanje pri nas. Odšli smo v dvorano Kulturnega doma Cerkvenjak, kjer smo si najprej ogledali muzikal. Ves čas sem z mislimi bil pri nalogah. Po predstavi smo odšli

v šolo. Razvrstili smo se po razredih in odšli v učilnice. Dobili smo navodila in začelo se je zares. Vsa vprašanja niso bila lahka, kar se mi je na prvi pogled zdelo. Rešitve nekaterih sem že vedel takoj, ko sem prebral le nekaj besed. Za reševanje nalog smo imeli petinštirideset minut. Toliko časa sploh nismo potrebovali, saj smo približno po petnajstih minutah naloge rešili.

Oddali smo naloge in odšli v jedilnico, kjer smo dobili malico in nagrado. Po malici sem odšel domov. Približno čez teden dni sem izvedel, da sem dobil srebrno priznanje. Od štiridesetih točk sem zbral šestintrideset. Mojega rezultata je bila zelo vesela tudi razredničarka. Danes razmišljam, da bi morda za reševanje nalog moral porabiti še kakšno minuto. To bom storil naslednje šolsko leto.

Nejc Nedeljko, 4. a

Večer branja, pripovedovanja in astronomije

Učenci naše šole smo se 23. aprila vključili v projekt Noč knjige. Ta večer smo mi poimenovali Večer branja, pripovedovanja in astronomije. Iz našega razreda se bi tega večera lahko udeležilo 15 učencev, in sicer tisti, ki smo pridno brali in prebrali vse knjige za Bralno značko. Iz različnih razlogov nas je ta večer bilo prisotnih 9. Najprej smo se zbrali v glasbeni učilnici. Bil sem presenečen, ko sem videl, da je bila učilnica tako lepo urejena. V njej zraven svečk seveda ni manjkalo knjig. V učilnici nas je sprejela prijazna knjižničarka s Ptuja. To je bila Jasmina Toš. Z njo smo se pogovarjali o knjigah. Zastavila nam je nekaj vprašanj. Prvi pravilni odgovor je bil vedno nagrajen z beležko. Pripovedovala nam je tudi pravljico Kraljična na zrnju graha. O tej pravljici smo se mi že pogovarjali pri uri

slovenščine. KUD Vitomarci nas je razveselilo s predstavo Cesarjeva nova oblačila. Zanimiva predstava!

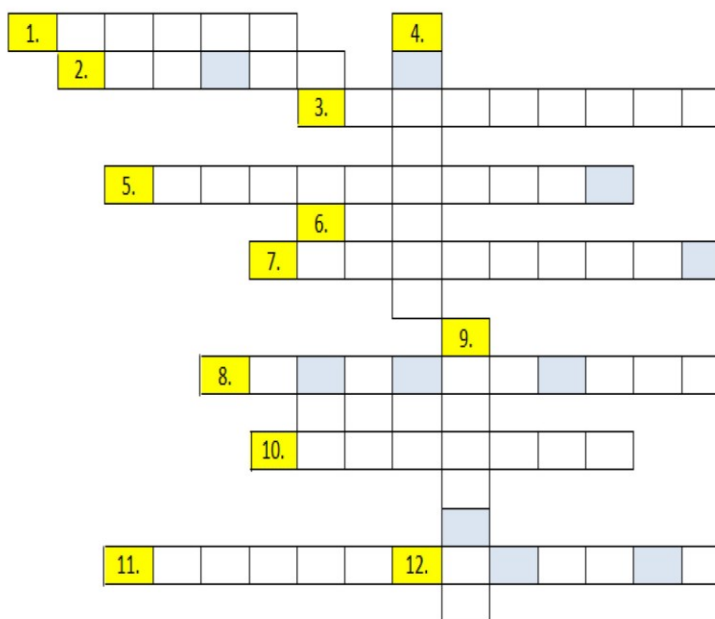
Po predstavi smo si že zaslužili slastne palačinke in kompot. Ko smo se najedli, smo šli v učilnico, kjer smo nadaljevali z delavnicami. Oblikovali smo kazalko. Potrebno je bilo rezanje, šivanje, lepljenje, delanje vozlov, napeljevanje sukanca v šivanko. Joj, včasih mi je postalo kar vroče! Zdelo se mi je, da imam za nekatera dela predebele prste. A je šlo. Nastal je lep izdelek. Ves potreben material smo dobili v šoli. Večer so nam popestrili še z opazovanjem zvezd s pomočjo teleskopa. Spet nekaj zanimivega. Po vrnitvi v učilnico smo pospravili stvari in okrog dvaindvajsete ure veseli odšli domov.

Danej Hojnik, 4. a

Križanka po naše

1. Rezultat pri seštevanju
2. Premetanka - št. EVDET
3. Izraz za izračun naloge
4. Geometrijsko orodje
5. Krog, črta ...
6. Črta, ki deli lik na enaka dela
7. Ujemanje likov
8. $(33 + 30) : 9 + 7 \times (2 + 7) =$
9. 10^6
10. Rezultat pri odštevanju
11. Številski ...
12. Del celote

GESLO: _____

Učenci dodatnega pouka 4. a: Aleksander, Nejc, Lara, Karin, Filip

Čudežno orodje

Predavnimi časi je živelo čudežno orodje. To orodje je samo popravljalo motorje in menjavalo gume. Delalo je vse, kar je naročil lastnik. Orodje je bilo svojega dela veselo. Najraje je imelo, ko ga je lastnik pobrisal in pospravil v svoj kovček. Tam se je orodje pogovarjalo med seboj. Povedalo si je, kaj vse je počelo. Hvalilo in prerekalo se je, katero je najboljše in najkoristnejše ter s katerim je lastnik najbolj zadovoljen.

Lastnik je imel rad orodje, zato je zanj lepo skrbel.

Tine Pečar, 4. b

Dobila sem muco

Lani sem dobila muco. Šli smo v Pristavo k mamini sodelavki. Ko smo se pripeljali tja, je mamina sodelavka že čakala. Povabila nas je na sok in kavo. Popili smo zunaj. Imeli so tudi igrala. Potem mi je stric pokazal dve muci in me vprašal ali bi imela muco ali mucka. Mama mi je že doma povedala, da bomo imeli mucka, zato sem rekla, da

bi imela mucka. Teta me je vprašala, kako mu bo ime. Odgovorila sem, da bo Miki. Stric je rekel, da je to zelo lepo ime. Teta mi je povedala, da se je skotil prvega maja. Tako sem Mikija vzela v naročje in skupaj smo odšli domov. Za Mikija sva z bratcem zelo lepo skrbela. Ampak ni dolgo živel. Doletela ga je smrt. Sploh nismo vedeli, kaj se je zgodilo. Bil je zelo dober lovec, zato smo menili, da je pojedel strupeno miš. Jaz sem se jokala cele dneve. Ampak Miki mi je ostal v spominu in mi bo še do konca mojega življenja.

Nika Ilešič, 4. b

Delfin

Delfin ima vretenast trup. Njegova koža je gladka in sive barve. Zunanji uhljev nima, ima pa močan rep, da z njim udarja gor in dol ter se z njim odriva. S hrbtno plavutjo lovi ravnotežje. Na glavi ima nosno odprtino, da lahko diha ko je na vodni gladini. Ima kljunast gobček in ostre zobe (50 do 120 zob). Velik je približno 2 do 4 metre in tehta 300 kg. Njegovo obnašanje je podobno tankemu cviljenju, v vodi pa se ta zvok širi trikrat hitreje kot po zraku.

Delfini se prehranjujejo z ribami in lignji. Pogosto lovijo v skupini, da jih lažje ujamejo. Živijo v vseh morjih sveta in oceanih, zaidejo pa tudi v kako globoko reko.

Parijo se spomladi in zgodaj poleti. Nosečnost traja od 10 do 12 mesecev. Samica takrat skoti enega mladiča vsake dve ali tri leta. So sesalci, zato pri materi sesajo hranljivo mleko in zelo hitro rastejo.

Njegovo znanstveno ime je Delphinidae (delfinid). Spada v družino kitov v razred sesalcev. Na svetu je znanih 34 vrst. Med seboj se razlikujejo po načinu gibanja, velikosti in zunanosti. Ima pa tudi dve posebnosti. Prva je ta, da diha s pljuči, zato mora vsake 3 do 5 minut na površje po zrak, druga pa, da nikoli zares ne spiyo, saj spiyo samo z eno polovico možganov, druga polovica pa nadzoruje okolico. Vsake štiri ure se polovici zamenjata.

Vanessa Repič, 4. b

Na izletu

V sredo, 10. 6. 2015, smo imeli končni izlet. Odpravili smo se v Velenje. Šli smo ob osmi uri. Na avtobusu sem s sošolko Pio igrala igrice na telefonu. Ustavili smo se v Tepanju, kjer smo malicali. Po uri in pol vožnje smo prispeli v Velenje. Po 233 stopnicah smo se povzpeli na grajski grič. Vstopili smo v grad, kjer nas je čakal vodič. Najprej nam je povedal nekaj o nastanku Velenja. Ogledali smo si tudi druge zanimivosti, staro gostilno in staro trgovino. Najbolj zanimiva je bila afriška zbirka. Na koncu smo si v trgovini lahko kaj kupili. Nato smo se odpravili do jezera, kjer smo si kupili sladoled in poskusili, kakšna je voda. Po dobri uri na Velenjskem jezeru smo se odpravili v Cerkevjak, kjer so nas čakali starši.

Izlet mi je bil zelo všeč in upam, da gremo še kdaj na kakšen podoben izlet.

Tamara Borko, 5. a

Prireditev ob materinskem dnevu

V torek, 24. 3. 2015, smo imeli prireditev ob materinskem dnevu. Začeli smo z otroškim pevskim zborom. Najprej so nastopili učenci nižjih razredov. Učenci 5. in 6. razreda smo bili zadnji na vrsti. Prva med nami je nastopila Adriana z recitacijo mamina ljubezen. Nato sva sledila midva s Ticianom s prizorčkom Če dedek ne zna pripovedovati pravljic. Sledile so misli o mamah, tetah in babicah. Po mislih sta Tanja in Nina zaigrali na flavto, Tristan pa na kitaro.

Spet sem šla na oder s sošolkama Niko in Adriano z recitacijo Kdaj prve rože zacveto.

Na koncu smo učenci 5. in 6. razreda ustvarjali glasbo s telesom. Piko na i pa so dali plesalci plesnega krožka.

Ko je bilo prireditve konec, je vsaka mama in babica dobila rožico, ki jo je podarila Občina Sveti Andraž. Prireditve mi je bila zelo všeč.

Mojca Šilak, 5. b

Kulturni dan

V sredo, 25. 3., smo imeli kulturni dan. Udeležili smo se območne revije otroških gledaliških skupin. Ogledali smo si pet predstav. Prva je govorila o ježku, ki se je na koncu poročil s princeso - meni je ta pravljica znana pod naslovom Janček Ježek. Zelo všeč mi je bila predstava Cesarjeva nova oblačila, domačih gledališnikov, vendar je bila zaigrana le do polovice. Drugo polovico so nam obljubili čez en mesec. Nato smo šli na malico, zato tretje predstave nismo videli. Za malico smo imeli kruh z Viki kremo in čaj. Ko smo se najedli, smo pohiteli nazaj v večnamensko dvorano. Tam smo Mihael, Primož in jaz našli gledališki list tretje predstave. Četrta predstava je bila precej žalostna, saj je govorila o deklici, ki je pri osmih letih izgubila mamo, očeta in mlajšo sestro. Zadnja je bila predstava o Lepi Vidi. Ta dan mi je bil eden boljših doslej.

Tristan Berlak, 5. b

V sredo, 25. 3. 2015, smo imeli kulturni dan. Učiteljica nas je zjutraj v šoli opozorila na pravila vedenja v gledališču in med gledanjem predstav. Obnovili smo pravila. Ob 8.30 smo šli v večnamensko dvorano. Ogledali smo si dosti predstav. Nastopali so različno stari otroci od vrtca do devetošolcev. Ogledali smo si predstave z žalostno, veselo ljubezensko in poučno tematiko. Najbolj mi je bila všeč predstava Cesarjeva nova oblačila, saj so v njej nastopali tudi moji sošolci.

Po koncu predstav smo se vrnili v šolo. Sledilo je kosilo, nato pa podaljšano bivanje. Do prihoda avtobusa smo v knjižnici gledali risanko. Tako se je zaključil naš zanimiv kulturni dan.

Larisa Čuček, 5. b

Kolesarski izpit

Kolesarski izpit
je težak kot kit,
a mame so rekle,
da se je bilo vredno borit.

Prišel je policaj,
ki bil je strog kot zmaj.

Izpit opravili smo vsi,
nato pa srečni smo bili mi.

Tristan Berlak, Sanja Ilešič, Nika Meglič in Mojca
Šilak, 5. b

Kolesarski izpit

Za kolesarski izpit smo začeli vaditi januarja. Najprej nam je učiteljica razlagala teorijo, prometne znake in razna prometna pravila. Nato smo vadili vaje preko računalnika. Vaje so potekale po pouku, nekaj pa tudi pri pouku. Nato smo začeli praktično vaditi s kolesi na igrišču, kjer smo premagovali razne ovire. Vožnjo in nakazovanje z roko smo vadili tudi pred šolo. Ko smo naredili teoretični izpit na računalnikih,

smo začeli z vožnjo po cesti. Vadili smo na bližnjih križiščih.

Prišel je dan kolesarskega izpita, ko smo imeli zelo prijaznega policista. Na srečo smo kolesarski izpit opravili vsi. Dobili smo tudi kolesarske izkaznice.

Nika Meglič, 5. b

Na kolesarski izpit smo se začeli pripravljati v mesecu januarju. S teorijo smo se ukvarjali štiri mesece. Vaje so večino potekale preko računalnika. V aprilu smo začeli z vožnjo s kolesi. Štiri ure smo izvedli na igrišču, kjer smo imeli postavljene različne ovire. Ostale ure smo vozili po cesti. 12. maja smo opravili teoretični del izpita. Praktični del smo opravljali 5. junija. Ocenjeval nas je policist Samo Mikolič. Danes, 9. 6., pa smo že dobili kolesarske izkaznice.

Timotej Zorko, 5. b

V januarju smo začeli vaditi za kolesarski izpit. Najprej smo vadili na računalnikih, nato pa je napočil čas za izpit. Ker smo veliko vadili, nam je včasih že bilo odveč. Večkrat smo negodovali. A splačalo se je. Teoretičnega dela me je bilo kar strah.

Nato smo si v šolo morali pripeljati kolesa. Vadili smo kar veliko, na cesti, na igrišču, v križiščih. Večkrat nam je bilo pošteno vroče.

V petek, 5. 6., je prišel čas, da pokažemo, kaj smo se naučili. Bilo me je precej strah, vendar ni bilo tako hudo. Najprej smo skupaj s policistom pregledali kolesa. Skupaj smo šli na cesto in izpit se je začel. Kljub temu, da je bila vožnja kratka, sem naredila kar nekaj napak. Učiteljica nam je v ponedeljek povedala, da smo izpit opravili vsi, vendar nas je opozorila na napake, ki smo jih delali.

Mama in ata sta bila zelo vesela. Danes smo dobili kolesarske izkaznice. Sedaj se bom končno lahko vozila s kolesarsko izkaznico. Hvala vsem, še posebej pa naši učiteljici Marjani Gomzi, ki nas je učila, z nami vadila in nas učila pravilnega ravnanja v prometu. Tudi v najhujši vročini je šla z nami. Hvala.

Adriana Draškovič, 5. b

Z vajami za kolesarski izpit smo začeli v januarju. Najprej smo kakšne 4 mesece vadili na računalniku. Potem je bil teoretični izpit. Ugotovil sem, da gre zares, zato sem tudi doma vadil testne vaje.

Nato smo začeli vaditi s kolesi. Prve 4 ure so bile na poligonu, nato pa na cesti. Na izpitu smo imeli zelo prijaznega policista, ki je rekel učiteljici, naj se sama odloči, kdo je opravil izpit. Kljub našim napakam je izbrala vse, saj na izpitu zaradi strahu nismo pokazali vsega, kar znamo. Dobili smo tudi nalepke za varno kolo. V torek, 9. 6., smo dobili kolesarske izkaznice, ki smo se jih vsi zelo razveselili.

Sedaj se bomo vsi lahko veselo vozili.

Luka Soto Vargas, 5. b

Čebelarski krožek

Nekega dne smo v šoli dobili ponudbo za čebelarski krožek. Z mamo sva se pogovorili in odločili sva se, da se vpišem h krožku. Prišel je dan, ko smo se prvič srečali s prijaznim čebelarjem. Tam smo se učili o čebelah, pridelavi medu in poskušali med. Prišel je tudi čas, da smo imeli preverjanje. Malo nas je bili strah, a se je izkazalo, da ni bilo tako težko. Po predstavitvi smo dobili spričevala. Bilo je zelo lepo hoditi h krožku.

Aneja Duh, 5. b

Konec marca smo začeli s čebelarskim krožkom pod mentorstvom gospoda Franca Rajšpa. Učili smo se o razvoju čebel. Pred tablo smo morali predstavljati dele čebele. Krožek je bil osemkrat. 8. junija smo imeli preizkus, po katerem smo dobili priznanja. Bilo mi je zelo všeč.

Filip Kuri, 5. b

Čebela

Čebela letela,
kot štručka vesela,
pride do panja
kot mala kanja.

Pa pride do panja
vsa razbesnela,
ker kanja je šla,
pa spet je vesela.

Pa matica pride,
cela rjava,
jo vpraša čebela,
kje bo obsedela .

Pa pride čebelar,
ko spet je nov dan,
pa konec je dneva
in spet je vesela.

Larisa Čuček, 5. b

Vrt ob POŠ Vitomarci

Učenci so se pri urejanju zeliščnega vrta spoznavali s sajenjem, sejanjem semen, negovanjem trajnic in gojenjem rastlin. Sodelovali so tudi pri setvi semen. S pripravo soka iz melise so spoznali tudi uporabo zelišč. Spoznavali so tudi različne vrtnine in zelišča ter uporabo pridelka.

Saša Pavlič

Cvetlična gredica

Pogled na šolski vrt

Prve šolske jagode

Melisa in druga zelišča

Poslavljanje od osnovne šole Vitomarci

Danes je dan, za nekatere dober, za druge malo slabši. Ampak za večino verjamem, da zagotovo dober. Pred nami je konec šolskega leta, za nas, šestošolce, je ta dan zelo poseben. Septembra odhajamo v OŠ Cerkvenjak. Ampak ne smemo pozabiti na poletne počitnice, ki so še pred nami.

Bilo je lepo, dokler je trajalo. Prvega šolskega dne se spominjam, kot da bi bil včeraj. Vsako leto znova smo se zabavali, jokali, bili žalostni, če smo se skregali, ali če smo dobili slabo oceno. Iz leta v leto smo znali več. Zdaj se smejimo računom, ki so nam nekoč delali preglavice. Bilo je lepo, vendar ne vedno. So bili dnevi, ko smo učitelje klicali kar mučitelji, saj se nam je zdelo, da nas preveč mučijo. Ampak vem, da so nas veliko naučili. Če ne bi bilo tako, se danes ne bi poslavljali.

Ne smemo pozabiti pohvaliti kuharice gospe Vilme za odlična kosila, čistilke Marinke za čiste mize, tla in table. Seveda pa je tu še hišnik Stanko, mojster za vse. Vse, kar smo zlomili ali pokvarili, nam je popravil. Večkrat nam je

tudi priskočil na pomoč z rezervnim ključem za omarice. Na koncu pa še en velik pozdrav v slovo. Zbogom, dragi učitelji, delavci šole ter učenci, ki ostajate. Mi smo tukaj zaključili. Čas je, da gremo novim dogodivščinam naproti na veliko šolo v Cerkvenjaku.

Vemo, da se bomo tam še videvali. Še enkrat hvala za vse, kar ste storili za nas, ne bomo vas pozabili. Se vidimo v Cerkvenjaku.

Tanja Gavez, 6. b

Vtisi o šoli

Šola v Vitomarcih,
v njej sem šest let bil.
Bilo je res lepo,
a se bom poslovil.

Naslednje leto
gremo v Cerkvenjak,
to bo za nas
en velik korak.

Peterica učencev,
pet let smo bili,
a v šesti razred,
smo štirje odšli.

Šesti razred
bo počasi končan,
ko gremo v sedmi razred,
začel se bo nov dan.

Sergej Ilešič, 6. b

Zabojnik

Zabojnik je pravi razbojnik,
vse, kar dobi, poje!
In gorje tistemu,
ki ga pogleda,
če ga le zagleda!

Filip Kuri, 5. b

Odpadki

Odpadki so včasih zelo tečni,
ker so včasih odvečni.

Plastika ves čas brni
in se grdo reži.

Papir pa se hihita
zaradi šal,
ki jih vrečka doda.

Ko se zdani,
steklo še vedno smrči.
Ostali odpadki se pritožujejo,
ker steklo smrči
in jih strašno mori.

Larisa Čuček, 5. b

Dolgočasje

Aplavz za dolgočasen dan,
ki se začne enako
vsako jutro.

Aplavz za dolgočasne stole,
ki samo stojijo
na svojem mestu.

Aplavz za učitelje,
ki hodijo v šolo

vsak dan
in nas včasih ne zanima
njihovo govorjenje.

Aplavz za vse srčne ljudi,
ki se ne počutijo dolgočasno,
za vse te dneve v letu ...
Aplavz še enkrat za vse skupaj!

Primož Vršič, 6. b

List iz mojega dnevnika

28. maj 2015, četrtek

PECA

Dragi dnevnik!

Bilo je čudovito jutro. Najprej sem pogledala, če je Nuša že nazaj, saj se ji je včeraj zvečer zgodila nezgoda in zato so jo peljali k zdravniku. Končno!!! Zajtrk. Bila sem že sestradana in zato sem hitro stekla v jedilnico. Obožujem zajtrk. Po zajtrku je sledilo nekaj, na kar sem čakala, odkar smo prišli na Peco. Igrali bomo disk golf. Najprej so nam pokazali osnove. Sledila je malica. Povedali so nam, da gremo po malici na disk golf igrišče. Bila sem navdušena. Prišli smo na disk golf igrišče in se razdelili v skupine. V skupini sem bila z Nino, Nejcem, Danijem in Urbanom. Vodja ekipe je bila učiteljica Andreja Govedič. Imeli smo se super in najpomembnejše, zabavali smo se! Ko smo se vračali, me je začelo boleti oko. Mislila sem, da mi je samo nekaj padlo v oko in ni nič hujšega. Bolelo je vedno močneje. Imeli smo kosilo in nato prosto uro. Sledilo je plezanje. Oko me je začelo boleti še močneje, zelo me je skelelo.

Najprej nisem hotela povedati učiteljici, ampak potem me je Mojca malo prestrašila in odločila sem se, da povem učiteljici. Učiteljica je rekla, da bomo še malo počakali, ampak oko me je bolelo vedno huje in bilo je rdeče. Pred večerjo sem se usedla v avto in odpeljali so me v Ravne k zdravniku! Rekel je, da imam vneto oko in da moram jemati kapljice. Pri zdravniku sem imela čuden občutek. Vse je bilo čudno! Ko smo se vrnili v dom Peca, sem dobila velik kos pice. Sledil je večer norih frizur. Zmagali so: Urška, Nejc in Andraž. Imeli so zelo domiselne frizure, Nejc – pokrajina, Urška – osebna higiena, Andraž – Peca pozimi in poleti. Zvečer smo se šli »flašo resnice«. In pred spanjem sem dobila še kapljice. Zaspala sem z lahkoto. No, zdaj pa lahko noč!!

Vita Kovačec, 7. a

List iz mojega dnevnika

Torek, 23. 10. 2014

Najboljši dan

Spet čisto navaden dan. In seveda šola!! Zjutraj vstanem kot vedno, se oblečem, umijem, obujem ... Nič novega ...

V šoli pišemo test iz angleščine. Nisem se kaj prida učila, zato mislim, da tudi ne bo kaj prida ocena. Vseeno mi je šlo kar dobro od rok. Tako je sledil še en brezvezen dan v šoli. Seveda je bil doma dan nekaj posebnega! Doma je bil eden izmed najboljših dnevo, kar jih lahko doživiš!!

Prišla sem domov. Na mizi me je že čakalo kosilo. Pojedla sem ga in se lotila šolskih obveznostih. Dan je kar hitro minil in prevesil se je v večer.

Mislim, da je bila ura okrog 18.30 in moj ata mi je ta dan postavil čisto na glavo! Moj brat je imel punco, njegova punca je imela sestro in ta sestra je imela fanta Danija. Bil je zelo prijazen fant in rad je imel živali. Tako kot jaz!!

Doma je imel psičko Duno, ki je skotila dva mladička. Mamica Duna je bila labradorka, ata pa čistokrvni nemški ovčar. Tako sta bila oba mladička mešančka. No, pa se vrnimo k mojemu čudovitemu večeru. Ker sta bila Dani in moj ata že dolgo prijatelja, je Dani poklical, če bi imeli novega družinskega člana, psička!! Vsi trije smo bili takoj za, le mama je oklevala in govorila: »Pes je velika skrb in zanj bomo morali zelo skrbeti, ga voditi na sprehod ...« Na koncu sem jo lahko prepričala le tako, da sem ji obljubila, da bom vso umazano posodo en teden pomivala jaz in bom naredila vse, kar bo rekla. Mami, ati in jaz smo se tako odpeljali v Juršince in domov pripeljali zlatorjavega kužka. Še tisti dan sva mu z bratom nadela ime Čarli.

Tako smo v naši družini dobili novega družinskega člana, ki nam je naše dneve samo polepšal in pobarval v svetle barve. Seveda se zgodi, da je včasih tudi poreden in kakšno ušpiči, vendar mu vsi to oprostimo in ga imamo neizmerno radi!!

Nuša Gavez, 7. a

Deževen dan, Tomaž Vršič, 1. b

Deževen dan, Žan Hauzer, 1. b

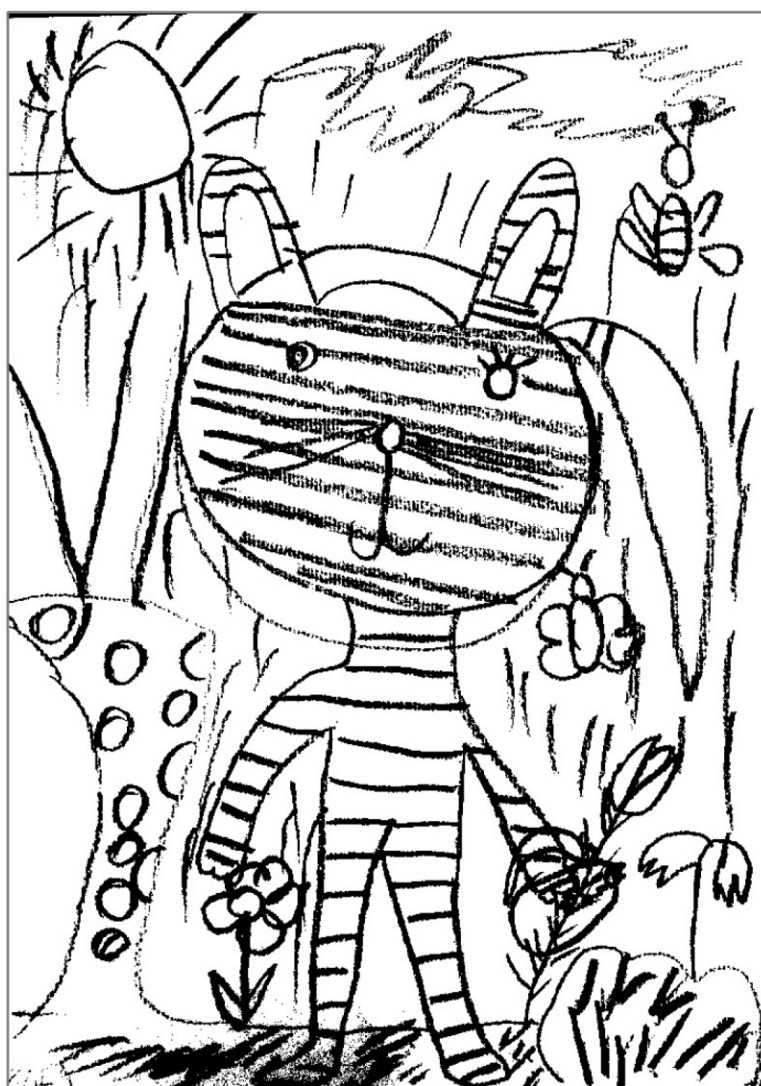
Izdelki iz gline, 1. b

Grad, Žiga Krepša, 4. b

Vesolje, Nick Gavez, 4. b

Zajček, Zala Kuri, 1. b

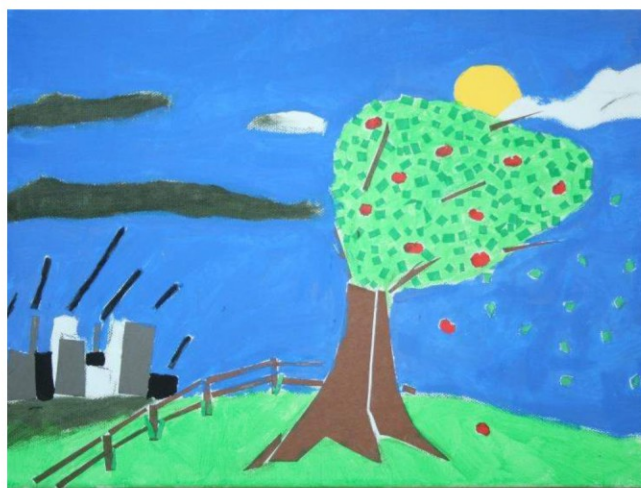
Oblaček nad Cerkevjakom, Larina Zorko, 6. a, OŠ Selnica ob Dravi

Prepad, Ahac Bela, 7. r., OŠ Benedikt

Nori svet, Teja Borovnik, 5. a, OŠ Cerkevjak - Vitomarci

Kako si predstavljamo svet, Bine Pečnik, 8. r. Cerkevjak - Vitomarci

Občutki v POŠ Vitomarci

Ko sem prišla v prvi razred, sem se začudila, ker smo bili samo štirje. A sem vseeno bila vesela, saj sem imela dobre sošolce. Ob polletju se nam je pridružil sošolec Primož. Tudi z njim smo se hitro začeli igrati. Sprejela nas je zelo prijazna učiteljica Urška. Zdelo se mi je, da smo imeli več odmorov kot pouka, a ni bilo tako. Ko sem šla v drugi in tretji razred, pa tega občutka več ni bilo. Ker sem že bila navajena na učitelje, mi je bilo zelo všeč. Učenci višjih razredov so nam kazali naloge, ki nas čakajo in sem si mislila, da nas čakajo težke naloge. Največ težav v tretjem razredu mi je povzročala likovna vzgoja, saj mi nikakor ni šlo lepo risati. Pisava je bila dosti lepša. Vedno sem naredila domačo nalogo, a kaj, ko so zvezki včasih ostali doma.

V četrtem razredu smo imeli učiteljici Mileno in Jožico. Začele so se prave številčne ocene, zato se tega razreda nisem veselila. Najbolj všeč mi je bila družba, ki mi ni delala nobenih težav. Takrat smo tudi dežurali na hodnikih, vsak dan eden. Bilo je zanimivo, vendar smo si nato morali prepisovati snov. Ko sem prišla v peti razred, sem se zavedala, da se bo potrebno še bolj učiti, saj je bila snov še težja. Najraje sem imela izlete in šolo v naravi. Prišel je šesti razred. Bilo me je še bolj strah.

Za razredničarko smo dobili Marjano Gomzi, to sem si najmanj mislila. Letos se učimo veliko več kot prejšnja leta, snov je dosti bolj zapletena. Naslednje šolsko leto pa odhajamo v Cerkljenjak. Tega se ne veselim preveč, a kaj, če moram iti.

Tukaj v Vitomarcih mi je bilo lepo. Zanimivo je bilo preživljati čas z vsemi učitelji. Upam, da se bom z njim še kdaj srečala tudi v Cerkljenjaku.

Laura Zorec, 6. b

Naravoslovni dan

V soboto, 11. 4. 2015, smo imeli naravoslovni dan. Ko smo prišli v šolo, smo prebrali zgodnico na temo ločevanja odpadkov. Nato smo se razdelili v skupine. Ene skupine so delale plakate, druge pa koše za ločeno zbiranje odpadkov. Po končanem delu smo šli ven. Tam smo urejali okrasne in cvetlično zelenjavne gredice. Napočil je čas za malico. Jedli smo hrenovke in kruh ter pili čaj. Po malici smo spet šli na gredice. Ena skupina je vzela grablje in razkopala krtine. Po koncu urejanja smo vzeli vrečke in šli pobirati smeti od šole do cerkve. Nabrali smo polno vrečko najrazličnejših smeti. Tako se je končal naš naravoslovni dan. Sledilo je kosilo in odhod domov.

Sanja Ilešič, 5. b

Na razpotju

Tisoč in tisoč zvezd je nad nami, tisoč in tisoč zvezd je med nami, da gre po svetu - rama ob rami - svetloba z nami. Pavčkova drobtinica mi je postala všeč takoj, ko sem jo prebrala. V mojo glavo mi je poslala eksplozijo misli. Kakšne zvezde omenja Pavček? Tiste na nebu? Morda filmske zvezde? In kako naj gre svetloba z nami po svetu? Morda je Pavček ravno v tem skrili čar drobtinice - možnost, da si napisane besede vsak razlaga po svoje. Z njim in njegovo poezijo lahko poletimo in zajadramo v nežen in skrivnosten svet napisane besede.

V ta skrivnostni svet se tudi sama večkrat podam. Tam je veliko prostora zame in moje misli. To se zgodi takrat, ko sedim v postelji z blede sledjo svetlobe na obrazu in je edini zvok v tej spokojni temi moje umirjeno dihanje ter šumenje listov pod mojimi prsti. Knjiga je bila vedno moja prijateljica. In prav ona mi je velikokrat dala motivacijo, da sem nehote zašla še v drug skrivnosten svet. V tega pojdem takrat, ko zvečer, trudna od naporov preteklega dne, ležem v posteljo ter nemo opazujem temo. Takrat mi pred očmi zaplešejo podobe in dogodki prejšnjega dne. Skozi moje misli se podijo ljudje, ki so me tisti dan obkrožali. Ljudje, ki so me razveseljevali, mi dali občutek pripadnosti in ljubljenosti, pa tudi ljudje, ki so me razočarali in prizadeli. Velikokrat pa ne razmišljam samo o tem. Predvsem v zadnjem času me vedno bolj bremeni teža razmišljanja o mojem življenju. Znašla sem se na razpotju, v času, ko divja telo in glava ni več tempelj razmišljanja. Velikokrat to vlogo prevzame srce. Ni bilo še dolgo tega, ko sta mama in oče nekega majskega večera hotela povečati našo družinico. Ni dolgo tega, ko sta me v mrzlem februarškem dnevu leta 2000 prvič držala v rokah in me srečno prižemala k sebi. In ni dolgo tega, ko sta me prvič pospremila skozi vrata ustanove, ki je bila dolgih devet let moj dom. Sedaj pa to stavbo, prepleteno s spomini na najlepše trenutke mojega življenja, zapuščam. Vendar ne sama. Z mano pojdejo moji bratje in sestre - moji sošolci. Kot brezdomci smo se znašli zunaj kraja, ki je bil dolgih devet let naš skupen dom.

Občutki, ki mi v teh trenutkih napolnjujejo srce in dušo, misli, ki se mi v teh trenutkih podijo skozi glavo. Vse to je nepopisno. Čutim bolečino, saj nikoli več ne bo, kot je bilo. Pot, ki smo jo devet let premagovali skupaj, se je sedaj razdelila v 34 novih. Vsak član naše družine bo ubral svojo.

Vendar pa nisem le žalostna. Predvsem sem hvaležna. Mojim staršem, ki so mi dali življenje, ki me niso nikoli zapustili in so mi vedno nudili vse, čeprav so bili sami zato velikokrat prikrajšani. Prav tako se zahvaljujem učiteljem, ki so nas devet let učili in iz nas naredili borce in modrijane. In nazadnje še mojim sošolcem, ki so me z vsakim novim dnevom nasmejali do solz, me spodbujali, me bodrili, ko je bilo najtežje in ko se je zdelo, da je najbolje obupati. Po tem razmišljanju končno razumem pomen Pavčkove drobtinice. Zvezde, ki so med nami in pojdejo z nami po svetu z ramo ob rami, so pravzaprav naši najdražji. Ljudje, katerih rama nam je vedno na voljo, da na njej najdemo uteho v težkih trenutkih. Ljudje, ki pojdejo z nami po svetu. In ljudje, ki so ob tebi, četudi v tišini. Dajo ti občutek, da nisi sam. Vsem zvezdam, ki so svetile skozi moje življenje in hodile z menoj z ramo ob rami, še hodijo in bodo hodile, nikoli ne bo dovolj nobena beseda zahvale. Njihova dela so namreč prevelika, da bi jih človek lahko poplačal.

Na razpotju življenja začenjam prižigati nove zvezde. Stare zvezde in vse spomine, ki pa si jih z njimi delim, pa zaklepam v svoje srce, kjer imajo posebno mesto in od tam ne bodo nikoli odšli. Želim si, da mi življenje in usoda pošljeta na mojo pot še veliko takšnih zvezd, kot so bili moji bratje in sestre - sošolci ter da nekoč skupaj prikrmarijo k pogrebu. Z našimi prijateljicami knjigami ob strani.

Patricija Peklar, 9. a

KONS: šola

Otroci obsojajo šolo.

Šola zaprta.

Je to tisto, kar želiš slišati?

Izobrazba, znanje, učenost.

Nepomembno?

Otroci protestirajo.

Nenehno.

Gripa, viroza, angina ...

Mame terorizirajo.

Očetje terorizirajo.

Oni živijo po svoje duše zakonih,

a, otroci po paragrafi.

PARAGRAF X: Vstani zgodaj.

PARAGRAF Y: V šoli zbrano poslušaj.

PARAGRAF Z: Nauči se vse.

9 let smo ujeti.

Zdi se kakor brezizhoden labirint.

Neštetokrat pred zadnjim vzdihom.

Daleč so svoboda in sončna jutra.

Daleč so brezskrbni nasmeški na obrazu.

Ah, le kaj bi jokali.

Otožnost bomo pregnali, močni zdržali.

Veronika Podgoršek, 9. a

VODA IN STAREC (literarni natečaj)

Jaz sem voda. Jaz sem tista, ki ohranja življenje, a hkrati tista, ki uničuje. Ljubim tisto, kar ljubi mene. Uničujem tisto, kar uničuje mene. Koliko sem zares vredna? Mar me res vsi spoštujejo kot si zaslužim in ali se zavedajo, da sem pravzaprav jaz mati vsega človeštva? Brez mojega obstoja bi svetu zavlada poguba. Življenje bi usahnilo prav na vsakem delu našega prelepega modrega planeta. Kakor otrok ceni mater, ki ga je rodila, tako si spoštovanje vseh ljudi zaslužim tudi jaz. Mogoče moja dejanja niso tako glasna in odmevna, vendar imajo moč. Večjo kot si lahko predstavljate. Jaz dajem življenje. Zadnje čase naš planet pretresajo vse večje in močnejše naravne katastrofe. Poplave, nevihte in zatem suša. To je čas, ko se ljudje zavejo moje velike moči. Želijo, da izginem, da jih neham uničevati; njih in vse kar so ustvarili. Hkrati pa se zavedajo, da brez mene ni življenja. Moja vrednost v očeh premožnih ljudi pada, več pa se v očeh ubogih. Stresem se ob misli, kako z mano ravna v krajih z obilico vode in kako trpijo tisti, ki jim manjkam. Svet bi lahko primerjali s peščeno uro. Zgornja polovica je polna vode, medtem ko na spodnji polovici na vsaj eno samo kapljico vode čaka reven človek. Bolj od vsega si želim, da bi lahko ljudem vcepila zavest o varovanju voda, o vrednosti vod in pa predvsem o ljubezni do sočloveka. Nič me ne boli bolj, ko vidim, da ponekod ljudje v vodi toliko uživajo, da ne pomislijo kakšno pomanjkanje v tem istem trenutku trpijo ljudje na drugem koncu sveta. Ljudje bi se morali zavedati tudi, da potrata vode uničuje njihove prihodnje rodove. Za seboj bi morali pustiti svet, prijazen človeku; poln pitne vode, ki je tako pomembna za obstoj človeštva. Z vami bi želela deliti svojo izkušnjo, kajti mislim, da lahko spremeni mišljenje ljudi. Če ne mišljenje vseh, pa vsaj kakšno peščico.

Pred stoletji sem ob nekem starem studentu spoznala starca. Sedel je na robu studenca. Imel je suha usta, pot mu je tekel po čelu, bil je zelo izčrpan in videlo se mu je, da je za njim težka in dolga pot. Šepetaje, s svojim žametnim glasom, sem ga povprašala, kaj ga je privedlo semkaj, v te kraje. In on mi je odgovoril. Le ljudje, ki poslušajo z odprtim srcem lahko slišijo glas narave, zato mi je ogromno pomenilo, da sem srečala človeka, ki v sebi nosi tolikšno ljubezen do narave. S hripavim glasom je torej rekel: »Hodim brez cilja, kamor me ponese veter. Vodil me je sem. V poplavi v mojem rojstnem kraju sem izgubil ženo in hčer. Življenje zame nima več smisla. Vzela si mi vse, kar sem imel, a v nekem kotičku srca me vseeno tolaži, da daješ življenje tolikim drugim ljudem.«

Nisem mogla verjeti, da še živi človek s toliko strahospoštovanja in upanja v srcu. Bila sem močno ganjena. Oči je imel solzne in prvič sem se zavedala, da poleg življenja in sreče prinašam tudi trpljenje. Zaradi napak in nespoštovanja nekaterih kaznujem tudi nedolžne. Ob vsem tem sem se pa zavedala tudi, da tega ne morem spremeniti tudi, če bi želela. Sem vsepovsod in ne morem kaznovati samo posameznikov. Starec me je razumel. Bil je človek, ki sem ga preprosto oboževala. Poslušal me je s srcem in slišal me je. Na moj rob studenca je prihajal še veliko let. Z njim je vedno bilo veselje poklepetati. V sebi je hranil veliko modrosti in žal mi je bilo, da sem mu prizadejala toliko bolečine. Ob mojem studentu je za vedno zatisnil oči. Bil je poslednji človek, ki je imel tako veliko in dobro srce, da je slišal nežen glas vode v studentu.

Ko odvržeš kakršenkoli stvar na tla, umre del mene. Nekako se moram braniti in ohraniti, zato z vsemi močmi udarim nazaj. Kot govori pregovor »Vse se vrača, vse se plača.« Mogoče se ne vrne tebi in udarim na povsem drugem koncu sveta. Se zavedaš, da kjerkoli nastane poplava ali uničujoča nevihta, da umirajo nedolžni? Komaj še novorojeni otroci kot tudi starostniki. Tako živali kot rastline. Poglej se v ogledalo. Se po mojih besedah lahko mirno zazreš vase?

Veronika Podgoršek, 9. a

MOJ KAMENČEK V MOZAIKU SLOVENIJE

PO POTI SLOVENSKEGA NARODA

Cerkvenjak, 27. marec 2015

Predragi sinovi in hčere slovenskega naroda, ne morem vplivati na preteklost, na vse, kar se je v zgodovini slovenskega naroda zgodilo, slabega in krivičnega, niti ne morem vplivati na sedanost in

prihodnost države, v kateri živim, saj sem le majhen človek v veliki celoti. Če kaj vem, zagotovo vem, da želim pripadati narodu, ki bi se ga čez stoletja spominjali kot naroda, ki ni bil krivičen do svojih ljudi, ki je zastopal svoja načela in se povzpел na svetovno raven ter bil enakopraven drugim. Ni velika, ta moja domovina, a se bom vselej rada vračala sem, kjer sem se rodila, prvič jokala, prvič smejala.

Vsakemu Slovencu narodno zavest zagotovo zbuja narodni simboli: Črni panter, ki je najstarejši slovenski grb; Knežji kamen, ki simbolično predstavlja starodavno slovensko identiteto; lipa, slovensko sveto drevo; Triglav, eden najpomembnejših simbolov slovenstva ter še mnogi drugi, ki dokazujejo, da imajo lahko tudi prebivalci majhne države velik narodni ponos. Vsak, čisto vsak pripadnik kateregakoli naroda, mora poznati državne simbole, kajti le ti označujejo pripadnost državi. Naši državni simboli so trije. Grb Slovenije, ki ima obliko štita. V sredini štita je na modri podlagi lik Triglava v beli barvi, pod njim sta dve valoviti modri črti, ki ponazarjata morje in reke, nad njim pa so v obliki navzdol obrnjenega trikotnika razporejene tri zlate šesterokrake zvezde (Celjski grofje). Ščit je ob stranicah rdeče obrobljen. Zastava Slovenije, belomodra-rdeča slovenska narodna zastava z grbom Slovenije v levem gornjem delu. Tretji državni simbol je himna, sedma kitica Prešernove Zdravljice. Slovenija ima bogato zgodovino. Sicer je res, da nimamo veličastnih palač, svetovno znanih kraljev ali ogromnih spomenikov, a vsak majhen del kulturne ali naravne dediščine, ki nam jo je zapustil duh časa, sestavljajo veliko sestavljanko. Njeni delci so razmetani po vseh koncih naše države in to jo ohranja posebno. Kamorkoli se ozreš je nekaj posebnega, edinstvenega, nepopisnega. V slovenski javnosti v glavnem velja prepričanje, da je ime Slovenija novejšega izvora, prvi naj bi jo omenjal Janez Vesel Koseski, leta 1884, v svoji pesmi Slovenija. Dejstva kažejo drugače. Ime Slovenija je izredno starega izvora, nanaša se na najmanj 6. stoletje našega štetja, zanesljivo pa je še starejše. Vsak narod mora poznati svojo preteklost. Iz preteklosti se zajema moč za obstanek. Na podlagi preteklosti si ustvarjamo boljšo bodočnost. Želim Vas opomniti na nekatere pomembne dejavnike ter ljudi, ki so zagotovili obstoj in razvoj Slovenije. Naš slavni pesnik Vodnik je bil prepričan, da smo Slovenci v svoji državi že iz pradavnih časov. Zapisal je: »Od nekda stane tukaj moj rod - če ve kdo za druž'ga, pove naj od kod.« Slovenci smo borbeni ljudje, ki znamo zastopati svoja stališča, čeprav, priznam, včasih ne znamo ceniti vsega, kar nam je dano kot

narodu. Govorimo slovenski jezik, slovenščino. Ta jezik po svetu govori približno 2, 3 milijona ljudi, med drugim tudi v Italiji, na Koroškem v Avstriji, na Hrvaškem, Madžarskem, v Nemčiji, ZDA, Kanadi, Južnoafriški republiki ... Na podlagi tega lahko sklepamo, da znamo in želimo širiti svoja obzorja tudi izven posameznikove "škatlice". Začetnik slovenskega knjižnega jezika in naš prvi pisatelj je bil Primož Trubar. Napisal nam je prvi dve knjigi, Katekizem in Abecednik. S tema knjigama se je začela zgodovina slovenskega slovstva in književnosti, vse prej so le redki, osamljeni rokopisi. Trubar je dokazal, da je naš narod sposoben enakopravno živeti v družbi kulturni narodov Evrope. Pohvalni "junaki slovenskega naroda" pa so Žiga Zois, človek brez katerega si slovenske zgodovine ne moremo niti zamisliti, po njem se imenujejo državne nagrade in priznanja za dosežke v znanosti in razvoju; Anton Tomaž Linhart, avtor prve komedije v slovenskem jeziku; Rudolf Maister, ki je bil prav zares "majster", saj je Slovincem v boju za severno mejo pridobil kar lep kos ozemlja. Omenila bi tudi Jurija Vego, ki je leta 1789 dosegel tedanji svetovni rekord in izračunal število pi na 140 decimalk. Seveda obstajajo še mnogi drugi, ki se jih v zgodovini nikakor ne da in ne sme izpustiti. Naši junaki pa niso samo tisti, ki jih je čas že dohitel, marveč pa so še vedno tukaj. Hodijo med nami, mogoče tudi izmenjajo kakšno besedo. Izpostavljam športnike kot so Tina Maze, Peter Prevc ... Po njih si jemljejo vzgled današnje mlade generacije. Kot pravijo: »Na mladih svet stoji«, zato je dober vzgled izrednega pomena. In najmlajši? Naše najmlajše spremljajo junaki iz knjig. Slovenci smo lahko izjemno ponosni na naše pisatelje, saj svoja dela, ki jih potem vsi radi prebiramo, pišejo z velikim občutkom in ljubeznijo. Mar kdo ne pozna Finžgarjevega Iztoka ali Župančičevega Cicibana? Junaki našega naroda so tisti, ki jih poznamo skoraj vsi, saj so nas zaznamovali, toda mnogokrat ne poznamo ozadja njihovih del in prizadevanj po izboljšanju sveta. Razumemo jih lahko šele, ko spoznamo njihovo delo, njihov trud in prispevek, ki so nam ga predali. Kakor sem že povedala; sem le majhen del v veliki celoti. Sanjam in živim. Sanjam o popolni deželi. Slovenija je skorajda popolna, a če se dotaknem političnih tem, socialnih problemov ... ta idilična podoba zbledi. Verjamem, da našo državo čakajo boljši časi. Vodi me domišljija in moj svet širi meje tja, kamor nimajo dosega slabosti današnjega časa. In, če kdaj izgine iz naše države vse dobro, bo moj svet še obstajal. V njem bo Slovenija vedno najboljša. Želela bi povedati, da bi morali današnji evropski narodi brez pomislekov sprejeti Slovence, ne le kot

sebi enake, pač pa tudi takšne, katerim dolgujejo veliko hvaležnost za svoj napredek in razvoj. Kajti ko smo mi krvaveli, so drugi uživali mir. Toda, le kako naj to pričakujemo od tujcev, ko pa povprečen Slovenec ne ve ničesar o naši zgodovini in zato bolj cenimo tuje kakor naše. Menim, da je skrajni čas, da se to spremeni in konča.

Nekdo, čigar želja je spremeniti prihodnost svoje domovine,

Veronika Podgoršek, 9. a

MOJ KAMENČEK V MOZAIKU SLOVENIJE PISMO RUDOLFU MAISTRU

Cerkvenjak, 11. 3. 2015

Spoštovani Rudolf Maister!

Ti moj lepi Maribor, si radi zapojemo vsi Štajerci. Ta štajerski biser naše rodne Slovenije imamo vsi radi. V to, za Slovence veliko, za tujce pa majčkeno mesto rad zaide marsikdo; nogometni navdušenci, smučarji, ljubitelji prireditev in seveda gurmani, ki so naravnost zaljubljeni v štajerska vina in v ponos Lenta; najstarejšo trto na svetu. In naša Drava, ki je vir našega preživetja ter naš simbol. Vse te opevane lepote so del naše ljube, rodne domovine. In brez vas, spoštovani gospod Maister, ne bi bilo nič tako. Bilo je lepega spomladanskega dne, natančneje 29. marca 1874, ko se je v hiši na Šutni 16 v Kamniku, katere najemniki so bili vaši starši, zaslišal otroški jok. Tistega dne ste prvič ugledali luč sveta, svojo mater ter svojo rodno domovino, katere goreč zagovornik ste s svojimi besedami in dejanji tudi postali. Vaša mati Franciška Maister je tega lepega marčevskega dne svojemu možu, vašemu očetu, Francu Maistru, podarila nekaj najlepšega, kar ženska moškemu sploh lahko da. Podarila mu je novo življenje, ki je devet mesecev raslo pod njenim srcem. Dete, ki je bilo sad njune večne ljubezni, je prineslo v vaš dom novo veselje pa tudi skrb, starejšima bratoma Arturju in Ernestu pa mlajšega bratca in novega krivca za vse ušpičene lumparije. Vaša otroška leta so torej tekla v vasi Šutna v Kamniku. Niste pa v vaši rodni vasi ostali prav dolgo. Vaša družina se je morala namreč velikokrat seliti zaradi dela, ki ga je oče opravljal. Bil je namreč nadzornik v finančni straži. Tako ste svoja mlada leta preživljali še v Kamniku, Mengšu in najkasneje še v Kranju. Prag učenosti ste prvič prestopili v Mengšu, zaradi selitve pa vsega šolanja niste mogli dokončati prav tam. Vmes ste se preselili v Kamnik, kjer pa ste osnovno šolo dokončali ter se vpisali tudi na nižjo gimnazijo. Po opravljeni prvi stopnji izobrazbe, ste

svoje popotovanje skozi svet učbenikov, ocen ter učiteljev nadaljevali še na ljubljanski gimnaziji. Vendar pa tam niste bil povsem srečni in zadovoljni. Raje ste se vpisali na domobransko kadetnico na Dunaju, jo dokončali in s pridobljenim znanjem stopili v domobranski bataljon v Ljubljani. Menjali ste še veliko delovnih mest, prav v vseh pa ste kazali ljubezen do svoje domovine, naroda in družine. Bili ste vojaški poročnik, častnik, stotnik, poveljnik, major in celo general. Bili ste borec. Po duši, v življenju, v srcu, za Slovenijo. Vaše ključno delovno mesto pa je bilo v Mariboru. Leta 1916 ste postali začasni poveljnik okrožnega poveljstva črne vojske v Mariboru, leto za tem pa poveljnik te vojske. Leta 1918 je postal general in se upokojil kot divizijski general. Maribor je bilo mesto, ki ste ga ljubili. Prav tako kot vašo rodno vasico, vse kraje, na katere vas vežejo spomini in vso Slovenijo. Kot borec niste mogli dopustiti, da nas podjarmijo drugi ljudje. Da postanemo nemški hlapci. Da ubijemo vso materino ljubezen v sebi in se kar brez boja predamo. Tega preprosto niste mogli dopustiti. Stvar ste vzeli s svoje roke.

Svojo odločilno vlogo ste odigrali ob koncu prve svetovne vojne. Takrat je na tleh razpadle Avstro-Ogrske monarhije začela nastajati nova država SHS - država Slovencev, Hrvatov in Srbov. Sedaj se je končno pokazala priložnost, da naša lepa domovina postane in ostane samostojna. Uresničevati so se začele sanje davnih dni, sanje naših dedkov in babic. Samostojnost, svoboda skladnost - za te pojme, združene v državo, so se zavzemali naši prejšnji rodovi. To priložnost in ves svoj potenciral ste hoteli izkoristiti. Hoteli ste uresničiti sanje svojih očetov. Zato ste kljub nasprotovanju države in nekaterih posameznikov, živečih na Štajerskem, ki so hoteli ostati del Avstrije, ustanovili slovensko vojsko. S svojim odločilnim dejanjem, zasedbo Maribora, ste Pariški mirovni konferenci, ki je po prvi svetovni vojni odločala, kje bodo potekale meje novih držav, pokazali, da se ne šalite. Mirovna konferenca je torej določila, da Maribor ostane slovenski.

Prav tako pa ste se borili za Koroško. Ta pa ni šlo vse po načrtih. Na tem območju, v Celovški kotlini, so izvedli referendum med ljudmi, ki so s tem pokazali, na kateri strani bi raje ostali; združeni z Avstrijo ali združeni s Slovenijo. Na žalost se je velika večina ljudi, verjetno prav zaradi dobre propagande, odločila za Avstrijo. V vaših očeh je bil to velik poraz za slovenski narod. Bili bi malce srečnejši, če bi ti ljudje, ki so ostali na avstrijski strani, tam vsaj bili srečni. Pa nič ni bilo tako. Mirilo vas je dejstvo, da pa vam je z Mariborom vendarle uspelo. Uspelo, da je Maribor danes svoboden. Da se iz njega slišijo

slovenske pesmi in glasba, slovenski jezik. Prav ta Maribor je rodil za Slovence pomembne ljudi. Naj omenim samo našega najboljšega telovadca, Leona Štuklja. Pa številni izvrstni pevci in drugi znani Slovenci. Vsi ti ljudje so ponos naši prelepi zeleni domovini. Pa nič ne bi bilo tako, brez vas, spoštovani general Maister.

Niste pa bili samo človek, ki bi se do zadnjega zdihljaja boril za domovino. Bili ste tudi družinski, ljubeč in čuteč človek. V Mariboru ste si ustvarili družino z vašo ljubeznijo življenja, Marijo Sterger. Kod sad vajine ljubezni, sta se vama rodila dva sinova; Hrvoj in Borut. Neizmerno ste ljubili svojo družino. S težkim srcem ste jo zapuščali, ko ste morali na vojaške pohode. Vendar vas je mirila misel, da vse to počnete pravzaprav tudi za svojo družino. Za ves slovenski narod. Narod, ki bo po vaši zaslugi samostojen in svoboden. Upanje v vas nikoli ni umrlo. In prav to upanje je obrodilo sadove.

Naša rodna domovina je ostala del SHS. Kasneje se je z njo dogajalo še marsikaj. Koliko kapel znoja, koliko krvi je bilo prelito na našem ozemlju. Ozemlju naše zibelke. Svojo vlogo ste odigrali, za vami pa so prihajali še mnogi rodovi, ki so se prav tako borili za samostojnost, svobodnost in enotnost domovine. Bili ste jim vzgled, navdih. Vse to pa se ni spremenilo niti do danes. Še danes ste lahko vzgled in navdih mladcem, ki se jim danes ni več potrebno boriti za domovino, pač pa lahko postanejo tako dobri ljudje, kot ste bili vi, spoštovani Rudolf Maister.

Vaš kamenček v mozaiku Slovenije nikdar ne bo prekrit. Nikoli ga ne bo prikril noben drug kamenček. Vaša dejanja in njihovi sadovi so neponovljivo delo. Za konec vam lahko rečem le še prisrčen hvala za vse, kar ste storili za našo domovino. Naj nas na vas še naprej spominjajo številni spomeniki po Sloveniji ter vaše pesmi, ki nikoli ne bodo umrle. Tako kot do zadnjega diha ni umrla vaša ljubezen do ljube, rodne domovine.

Domovini vdana, Patricija Peklar

Patricija Peklar, 9. a

Spomini moje prababice Terezije

Moja prababica je najstarejša oseba v naši družini. Danes živi polno in še vedno zanimivo. V svojem življenju je doživela že mnogo zanimivega, veliko je njenih spominov in zgodb. Intervjuvala sem jo pozimi, januarja 2015.

V kakšni družini ste odraščali ?

Rodila sem se 13. 11. 1930 na domačiji, v premožnejši kmečki družini v Malih Bakovcih v Prekmurju.

Imela sem dva brata in eno sestro. Z nami je živela tudi babica.

Kakšno je bilo vaše otroštvo ?

Moja otroška leta so bila težka. Ko sem bila stara 10 let, mi je umrla mama, zato me je vzgajala babica. Na kmetiji je bilo potrebno dosti postoriti in že od malih nog sem bila zadolžena za marsikatero delo.

Kateri je vaš najlepši spomin iz otroštva ?

Mnogo ust je v naših časih ostalo lačnih, kaj šele, da bi imeli sladkarije kot so danes. Veseli smo bili vsega, še posebej pa se spominjam tistih lepih in dobrih piškotov v obliki dečka in deklice, ki sem jih ob žeganju prejela pri sorodnikih.

Kaj ste kot otrok radi počeli, kako ste se igrali ?

Igrač takrat nismo imeli, razen tega kar smo si sami naredili doma. To so bile punčke iz cunj in kamnov. Hobijev nisem imela, poznala sem le delo. Morala sem pasti krave, kuhati, pomagati pri kmečkih opravilih. Rada pa sem delala na vrtu in rada sem imela rože. Tako je še danes.

Ste obiskovali šolo ?

Osnovno šolo v vasi sem obiskovala. Kot mnogo otrok moje generacije osnovne šole nisem dokončala, saj je v tistem času potekala 2. svetovna vojna. Učili smo se tudi v madžarskem jeziku, saj so Prekmurje takrat okupirali Madžari.

Kako je bilo med vojno ?

V času vojne sem bila stara 11 do 15 let, vendar so na srečo na naše ozemlje vojaki prišli bolj proti koncu vojne. Spominjam se ruskih vojakov (Sovjetov), ki so nas prišli braniti pred Nemci. Nastanili so se po naših domovih in spali na senikih. Sprva so podcenjevali bližnjo reko Muro, saj so preplavali že mnoge večje. Neki vojak je povedal, da jim je reka Mura vzela mnogo rojakov, ki so padli vanjo med bitko z Nemci z drugega brega Mure. Nekaj ljudi je bilo poslanih v taborišča, številni fantje in moške so

šli na bojišča, drugi smo se z bojišč morali umakniti v sosednje vasi. S seboj smo vzeli le živali in nujne stvari, ki smo jih naložili na voz. Med vojno so naše domove oropali, nekatere tudi požgali.

Ste hodili v srednjo šolo?

Ne. Dokončala nisem niti osnovne šole, zraven tega v bližini ni bilo srednjih šol. Le malokdo se je šel naprej šolat v večja mesta.

V tistih časih je bilo malo zaposlitev, ni bilo toliko tovarn in trgovin, zato smo mladi kmečki ljudje ostali doma in delali na kmetijah.

Kje ste spoznali moža, koliko otrok ste imeli ?

Ker sem bila delavno dekle, sem imela več snubcev. Svojega bodočega moža sem spoznala na zadruzi, ker se je delilo delo in dobrine. Omožila sem se pri 22 letih in se preselila na njegovo domačijo. Ker je tudi on izhajal iz kmečke družine, mi je vso pridobljeno znanje prišlo prav. Pri 25 letih sem doma rodila hčerko in pri 28 sina.

Če bi se lahko vrnil nazaj v preteklost, kateri dogodek bi spet radi doživeli?

Če pomislim nazaj, nisem imela lepega otroštva. Bilo pa nam je lepo, ko smo se družili ob večerih, lupili seme in česali perje. Takrat je bil zraven dela še čas za petje in opravljanje.

Se vam zdi, da današnja tehnologija vpliva na nas dobro ali slabo?

Vedno znova se čudim temu, kaj vse otroci imate. Mnogo stvari vam življenje olajša, a vam jih tudi otežuje.

Nekdaj je čas tekkel bolj počasi, več smo se družili in manj je bilo nevoščljivosti.

Življenje moje prababice je zaznamovala vojna, delo, skrbi, zgodnja smrt staršev, pa tudi moža je izgubila prehitro.

Vzgojili so jo v delovno in pošteno žensko. Takšna je še danes, čeprav je bolj šibkega zdravja, ostaja močna.

Njen spomin še ni opešal in ko nam ob priliki pripoveduje o tistih časih, večkrat opazim nasmeh na njenem licu in iskrice v očeh.

Zaradi vsega kar je doživela jo občudujem.

Monika Anžel, 8. a

INTERVJU Z DEDKOM

Intervjuval sem mojega dedka Janeza Frasa, ki je star 65 let. Obiskoval je OŠ v Mariboru. Danes pa živi v Slavšini.

Koliko in kako dolgo ste imeli počitnice?

Imeli smo poletne in zimske počitnice. Poletne so trajale dva meseca, zimske pa dva tedna.

Kako ste prišli v šolo?

V šolo smo hodili peš približno štiri kilometre po bližnjici, ki smo jo poznali samo mi. Hodili smo bos, pozimi v gumijastih škornjih.

Katere predmete so poučevali učitelji v tistih časih?

Takšne kot jih imate danes. Imeli smo še srbohrvaški jezik in se učili cirilico. Imeli smo spoznavanje narave in družbe, kar je enako kot naravoslovje in tehnika, ampak smo imeli družbo posebej.

Koliko vas je bilo v razredu?

Bilo nas je veliko v vsakem razredu, približno po dvajset učencev. Od sedmega razreda po trije oddelki a, b in c.

Ste imeli šolske uniforme?

Imeli smo šolsko haljo. Nasploh pa smo se oblačili preprosto in udobno.

Ste radi obiskovali šolo?

Radi smo hodili v šolo, ker smo morali doma opravljati hišna opravila. Tako smo se izognili marsikateremu delu.

Kaj je bilo, če niste naredili domače naloge?

Če nismo imeli naloge, so nam delili črne pike. Po pouku smo ostali v šoli in opravili vso nalogo, ki smo jo dobili prejšnji dan in še sprotne naloge.

Kako dolgo je trajal pouk?

Pouk je potekal do pol dveh in imeli smo po pet do šest predmetov. Pouk smo imeli tudi velikokrat ob sobotah, od devetih do enih popoldan.

Kakšen odnos ste imeli z učitelji?

Učiteljev nas je bilo strah, ker so bili strogi in velikokrat so topli s palico. Klicali smo jih tovariši.

Leon Šilak, 8. a

NA RAZPOTJU RAZMIŠLJANJE

Vsak je kdaj v dvomih. Nekdo, ki sprejema življenjsko odločitev, ali pa le nekdo, ki se odloča, kaj bo jedel za kosilo. Dvomi so del našega življenja. Odločati se moramo, kakor želimo in če so naša početja, naša dejanja všeč vsem, delamo nekaj narobe. Navsezadnje: živimo sami, umremo sami, vse ostalo je le iluzija.

Tolikokrat sem si želela biti v koži zadnjih razredov, da bi končno lahko sama odločila, kaj bom počela v

življenju. Sedaj temu ni več tako. Pogrešam brezskrbna otroška leta, ko sem se obremenjevala le s tem, da ne bi zamudila risanih filmov. Želela sem odrasti, ampak to ni tisto, kar sem želela. Biti bi morala samostojna, odgovorna, ne bi se smela zlomiti pod težo pritiska. Mar ni življenje preveč zahtevno? Ker nisem prepričana kaj oz. kakšen je cilj mojega življenja, sem se vpisala na gimnazijo. Pred mano je tako še dolga pot; preko trnja do zvezd. Včasih se mi zazdi, da odločitev o nadaljevanju šolanja ni najpomembnejša stvar na svetu. Prav v tem hipu nekdo leži na svoji smrtni postelji, nekdo se je spravil s staro ljubeznijo, nekemu je vztrepetal srce ob prvem poljubi in nekemu se je srce razbilo na tisoč in tisoč kosčkov, ko je izgubil nekoga, ki ga je ljubil bolj kot svoje življenje. So ljudje in so dogodki, ki te spremenijo. Ni pomembno ali si potem boljši ali slabši, veš le, da nikoli več ne boš isti. Vprašanje, ki se torej postavlja, je: »Je vredno nadaljevati?« Naj pustim vse, se več ne zbudim ali naj vstanem, si nadenem masko in z drugimi delim srečo. Srečo, ki ne obstaja. Čeprav je življenje boj, ki ga nihče ne preživi, si ljudje obljublajo večnost. Večnost ne obstaja. Prijateljstvo ne obstaja. Ljubezen ne obstaja. Vse je le psihološka igra naših možganov. In ko prideš na razpotje, ko pomisliš, da bi se vdal, se spomni, da je vse iluzija.

Mnogi jemljejo življenje kot boj za obstanek. Sprejemati poskušajo odločitve, ki se jim zdijo najbolj pravilne. Pa ni. Nihče ne obstane. Neumne ideje gradijo najboljše zgodbe. Razpotja v življenju so takšna in drugačna. Neizogibna. Vedno pojdi tja, kamor te vodi srce. Smej se, četudi ni resnično. To življenje nam je dano, ker smo dovolj močni, da ga preživimo. Življenje živim z mislijo, ki jo je zapisal Walt Disney: »Vse naše sanje lahko postanejo resničnost, če imamo pogum, da jim sledimo«. Ne ustraši se življenja, dvomov, resnih odločitev. Na koncu je zmeraj tako, kot mora biti. Življenje te vodi tja, kamor ti je namenjeno.

Veronika Podgoršek, 9. a

Na razpotju

Življenje je list papirja, na katerega se zapisujejo vse pomembne stvari in dogodki. Vsak ima svoje življenje in svoje zastavljene cilje, ki jih želi izpolniti.

Kot majhna punčka sem privekala na svet 31. 7. 2000. Mamica, ati, babi in vsi sorodniki so me bili zelo veseli, me cartali in me ljubkovali, bolj sem jokala, bolj so me razvajali. Že v otroštvu me je doletelo nekaj, kar nikoli ne bi privoščila niti

sovražniku. To je bila izguba očeta, za katerega več nikoli nisem slišala. Vsak dan se sprašujem: "Kaj je bilo narobe? Kaj se je zgodilo? Me ima sploh rad? Ali se spomni kdaj name?"

Leta mojega življenja pa hitro minevajo. Še ni dolgo tega, kar sem stopila prvič v vrtec in spoznala veliko novih sovrstnikov, ki so mi sčasoma postali prijatelji. Že sem odkorakala v osnovno šolo. Tudi tam sem imela nekaj dobrih prijateljev, a je življenje nanese, da sva se z mamo preselili. Morala sem zamenjati šolo in takrat spet sami novi obrazi. Na vsakem novem življenjskem koraku je na začetku zelo težko, vendar se moremo vsega navaditi in privaditi.

Kljub mojim mladostnim letom sem v življenju že veliko dosegla in se marsikaj naučila. Nekaj iz svojih narejenih napak, nekaj od sovrstnikov in prijateljev, veliko od učiteljev in knjig, največ pa seveda od mojih staršev.

V življenju moramo ceniti kar imamo in ne le razmišljati o tem, kar bi hoteli imeti. Jaz se razveselim že drobne posameznosti, ki so mi dane iz srca. V življenju sem se naučila biti prijazna do soljudi, jim prisluhniti, ko me potrebujejo, jih ceniti in imeti rada takšne kot so ter jih spoštovati. Človek, ki je prijazen, nasmejan, pošten in pripravljen pomagati na vsakem koraku, dobi velik krog prijateljev.

V življenju so prijatelji na prvem mestu, saj ti znajo pomagati, te spraviti v dobro voljo, tudi če si še kako nesrečen, ti nudijo ljubezen in oporo.

Ljudje ti vračajo, kar jim daješ. Tudi sama se trudim biti vzor mlajšim otrokom in biti dobra prijateljica.

Življenje ti prinese vzpone in padce. Na nobenem koraku naj te nič ne zlomi, vedno se pogumno poberi in živi svoje življenje. Naj te ne zanima mnenje drugih. Bodi to, kar si! Življenje je prekratko in prelepo, da bi se prepirali in sovražili. Imejmo se radi in vsem bo na svetu lepo. Življenje nam prinese lepe in popolne trenutke, ki pa ne trajajo večno. Življenje si oblikuj tako, da boš čim manjkrat obdan z žalostjo.

Nuša Drevenšek, 9. b

Dramski krožek

Dramski krožek smo letos obiskovali 5. in 6. a razred. Naša mentorica je bila učiteljica Jožica Vršič. Pripravljali smo predstavo Pepelkin čevlji, kar je bilo resno delo, skupaj pa smo se tudi veliko smejali. Ker smo se pridno naučili besedilo, smo seveda lahko nastopali. Najprej smo se s predstavo pokazali v Jurovskem Dolu na reviji gledaliških skupin. Pripravili smo predstavo za starše, kasneje za vse učence naše šole, za konec naše "sezone" smo nastopali še za najmlajše v vrtcu. Naše delo je bilo zelo zabavno in zanimivo, še posebej pa smo bili zadovoljni, ko smo s predstavo nasmejali druge. Res je, da včasih ni šlo vse po načrtu in se je kdaj pri kakšni besedi kaj zataknilo, ali smo pozabili kakšen rekvizit ali celo del besedila, vendar smo vse hitro zakrpali in vse super izpeljali. Pri dramskem krožku je bilo zelo v redu in upam, da se bo izvajal tudi prihodnje šolsko leto.

Pia Peklar, 5. a

Glasbeni projekt (izbirni predmet)

V okviru izbirnih projektov na naši šoli letos poteka izbirni predmet glasbeni projekt. Njegova mentorica je Petra Novak. Ko ga je naša mentorica zasnovala, si je zadala zahtevno nalogo. Skozi šolsko leto je s svojimi učenci, ki so se k temu izbirnemu predmetu prijavili, na oder hotela postaviti muzikal Mamma Mia. Na koncu ji je to tudi uspelo.

Naše delo se je začelo že v septembru. Najprej smo se seznanili z besedilom ter s pesmimi. Nič od tega ni bilo enostavno, še manj pa, ko je bilo vse to potrebno dopolniti s plesom. Ko smo v razredu vse to že izpilili, se je naše delo nadaljevalo v kulturnem domu. Tam smo se navajali predvsem na prostor, saj smo v njem v toku letošnjega leta imeli že dva nastopa z muzikalom. S prvim smo popestrili proslavo ob materinskem dnevu, z drugim pa našo šolo predstavili ostalim okoliškim šolam ob medobčinskem tekmovanju Vesela šola, ki je potekalo na naši šoli.

V našem projektu pa nismo vadili, nastopali in zabavali občinstva samo mi. V oktobru smo si na mariborski II. gimnaziji ogledali tudi predstavo Romeo in Julija v izvedbi tamkajšnjih srednješolskih gledališnikov, ki nam je bila inspiracija in zgled ter zagon za naprej, da se z trudom in rednim delom da ustvariti čudovito predstavo, kar je Romeo in Julija tudi bila.

Ker pa je za takšen zahteven projekt, kot smo si ga zadali mi, potrebno tudi veliko denarja, smo se za finančno pomoč obrnili na donatorje, ki se jim ob koncu šolskega leta in s tem ob koncu glasbenega projekta zahvaljujemo za darovane donacije in upamo, da jih s svoji nastopi nismo razočarali. Dokazali smo, da se s trdom in delom pride do zelenega uspeha. Učiteljici Petri se zahvaljujemo za odlično vodenje in izvedbo glasbenega projekta, učencem pa čestitam za izvedbo.

Patricija Peklar, 9. a

Poročilo o izvedbi športne prireditve »VETER V LASEH - S ŠPORTOM PROTI ZASVOJENOSTI«

Vsakršno športno udejstvovanje je tesno povezano z vrednotami kot so vključevanje, solidarnost, tolerantnost, ekipni duh. Zato je šport pomembno okolje, v katerem potekata vzgoja in izobraževanje.

Že deveto leto zapored sodeluje Osnovna šola Cerkevjak- Vitomarci s Športno unijo Slovenije, v projektu »VETER V LASEH - S ŠPORTOM PROTI ZASVOJENOSTI«.

Športna prireditev, ki jo izvajamo pod pokroviteljstvom občine Cerkevjak, se je letos že drugič odvila na zelo lepo urejenem večnamenskem kompleksu športnega parka v Cerkevjaku, v četrtek, 14. 5. 2015.

Na svečani otvoritvi prireditve so bili tudi župan Cerkevjaka, Marjan Žmavc, predstavnik Športne unije, Mojca Markovič in ravnatelj Osnovne šole Cerkevjak - Vitomarci, Mirko Žmavc.

Za kvalitetno izvajanje aktivnosti v krosu, tenisu, malem nogometu in streljanju z zračno puško, so skrbeli učitelji, strokovni sodelavci iz posameznih športnih klubov in vzdrževalci ŠRC.

Za administrativne zadeve, razglasitve, podelitve priznanj in moderiranje preko ozvočenja so poskrbeli učitelji šole. Ponovno se je izkazalo zelo dobro sodelovanje osnovne šole, lokalne skupnosti in posameznikov v športnih klubih, ki so poskrbeli za nemoteno, strokovno in varno potekanje demonstracij in tekmovanj.

V krosu so učenke in učenci tekmovali na progah dolžine 300 m, 600 m in 900 m, od prvega do devetega razreda.

Tenis- vodja: **Breznik Matjaž**

Mali nogomet- vodja: **Žmavc Dejan, Žmavc Damjan**

Streljanje z zračno puško- vodja: **Peklar Branko**

Okoli 180 učenk in učencev od prvega do devetega razreda je celo dopoldne pridno tekmovalo v krosu, malem

nogometu, tenisu in streljanju z zračno puško.

Po zaključenih tekmovanjih, smo najboljšim učenkam in učencem podelili medalje in pisna priznanja.

Skupno število sodelujočih in prisotnih je bilo okoli 240.

Podružnična šola Vitomarci je isti dan na športnem poligonu v Sv. Andražu izvajala naslednje aktivnosti:

Kros: 1. - 3. razred - 300 m, 4. - 6. razred - 600 m, **skok v daljavo z mesta, met žogice v cilj, razne štafetne in elementarne igre.**

Po zaključenih tekmovanjih so najboljši učenci in učenke prejeli pisna priznanja akcije.

Vključenih je bilo 58 otrok od prvega do šestega razreda. Vseh sodelujočih je bilo okoli 80.

Koordinator, organizator prireditve:
Oto Hren, športni pedagog

Mali astronomi

Skozi vse leto smo lahko učitelju zastavljali vprašanja o skrivnostih vesolja. Čeprav smo pred tem že slišali ali prebrali o vesolju, smo pri krožku bolj natančno spoznali več o našem osončju in galaksijah. Črnih lukenj ravno nismo razumeli. Učitelj je dejal, da je za nas dovolj, da o njih vemo to, da imajo velikansko privlačnost in požirajo vase vse, kar jim pride v bližino. Na srečo so v središčih galaksij, mi pa smo bolj na robu. V našem osončju je veliko več asteroidov, kot smo si mislili. Srečanje z njimi ni naša želja. Sicer pa več o vesolju na tem mestu ne bomo opisovali.

Na koncu leta smo izdelali anketo za mlajše

učence. Želeli smo raziskati nekatera njihova znanja in predstave.

ANKETA "MOJE POZNAVANJE VESOLJA"

1. Sonce potrebuje en dan, da obkroži Zemljo.	DA	NE
2. Sonce in Luna sta približno enake velikosti.	DA	NE
3. Sonce je nam bližje kot Luna.	DA	NE
4. Zemlja je v središču vesolja. Planeti, Sonce, Luna in zvezde se vrtijo okrog Zemlje.	DA	NE
5. Planet Mars je najsvetlejšo telo na nočnem nebu (razen Lune).	DA	NE

Izid ankete: Večina učencev je pravilno odgovorila. Pravilni so odgovori NE. V osmem razredu so pravilno odgovorili vsi učenci, proti nižjim razredom so se postopno pojavljali redki napačni odgovori, tako da so še v drugem razredu močno prevladovali pravilni odgovori.

Kaj reči na to? Odlično!

Komentar: Vprašanja skrivajo pasti. Človek v zgodovini dolgo ni vedel, da Zemlja kroži okrog Sonca in ne obratno. Kdo lahko trdi, da je Sonce večje od Lune, ko pa sta videti enake velikosti? Kako naj vidimo, da nam je Luna bližje od Sonca? Kaj pa je najsvetlejšo na nočnem nebu razen Lune?

Učenci in mentor Slavko Toplak

Nemška bralna značka "Epi Lesepreis"

V šol. letu 2014/2015 so učenci 8. a, 9. a in 9. b sodelovali pri Nemški bralni znački "Epi Lesepreis"

Učenci osmih razredov so brali sledeči knjigi:

"Ein Tag beim Tierarzt"; "Finn und Papa spielen Steinzeit"

Učenci devetih razredov so brali sledeči knjigi :

"Spuren im Schnee "; Kaspar Hauser"

V osmem razredu je bralo 21 učencev, v devetih pa 26 učencev. Za prebrane knjige v nemščini so učenci dobili zlato, srebrno ali priznanje za sodelovanje.

Nekaj povedi iz prebranih knjig:

9. r.

"Peter steigt fast zwei Stunden durch den frischen Schnee rauf zum Gletscher."

"Sie hinterlassen die Füße von Tieren oder Menschen."

"Wo leben Ernst und Maria?" "Auf einem Hof oberhalb des Hofes."

"Kaspar sitzt am Tisch und schreibt eine Geschichte."

"In der Zeitung steht, dass Kaspar ein Prinz ist."

8. r.

"Lilly und Jesper fahren heute mit Lillys Mutter in die Tierklinik."

"In der Tierklinik schläft der kleine Hund in seinem Käfig."

"Finn sitzt auf dem Sofa vor dem Fernseher und Papa vor dem Computer."

Deutschlehrerin: Irena Druzovič

Zborovski BUM 2015

Umetnost je nekaj posebnega. Pomembna je na naše življenje, pa naj bo to plesna, likovna, glasbena umetnost. Prav za vse te zvrsti umetnosti si na naši šoli zelo prizadevamo in v tej smeri tudi veliko delamo. Tako se je naša šola v sklopu umetnostnega udejstvovanja tudi letos, 2. 6. 2015, z mladinskim pevskim zborom in njihovo mentorico Anito Grajfoner Petrič udeležila Zborovskega BUMA.

Zborovski bum je prireditev, ki jo pripravljajo vsako drugo leto v Mariboru. Letos je bila njena lokacija Ljudski vrt. Tu se je ob 10. uri dopoldne zbrala množica 7000 otrok iz vse Slovenije, ki obiskujejo pevski zbor. Najprej je sledila tonska vaja, ob 13.00 uri pa pravi Zborovski BUM. Ob spremljavi slovenskega Big Banda smo zapeli 10 pesmi. Nekaj med njimi jih je bilo napisanih prav za to priložnost. Kot zavedni Slovenci pa smo zapeli tudi nekaj slovenskih ljudskih pesmi.

Vendar to še ni bilo vse. Obiskali so nas tudi štirje vrhunski športniki. Trije so bili iz Maribora, in sicer nogometaš NK Maribor Marcos Tavares, smučar Klemen Kosi in smučar prostega sloga v disciplini smučarski kros Filip Flisar. Za njimi pa je prišla še kraljica naših in svetovnih belih strmin Tina Maze, ki je z nami zapela tudi znamenito Kekčevo pesem.

Po napornem dnevu na žgočem soncu smo okrog 15. ure odšli domov, polni vtisov dneva, ki je bil za nami in z bogato pevsko izkušnjo v srcu.

Patricija Peklar, 9. a

Tekmovanje za Cankarjevo priznanje iz slovenščine

Bronasto priznanje

- 2. razred: Jan Mikl, Katrin Borko, Žiga Borko
- 3. razred: Lan Prosič Vrbnjak, Maruša Hercog, Brina Lovrec, Matija Omulec
- 4. razred: Lara Lovrec,
- 5. razred: Pia Peklar, Rene Zorman
- 6. razred: Gašper Kavčič, Jaka Govedič
- 7. razred: Nuša Gavez, Klara Grdja
- 8. razred: Nuša Čeh, Nataša Molnar, Katja Zamuda
- 9. razred: Patricija Peklar, Veronika Podgoršek, Tina Brotšnajder, Sara Fekonja

POŠ Vitomarci:

- 2. razred: Domen Kokol, Taja Pučko
- 3. razred: Filip Gomzi
- 4. razred: Vanessa Repič
- 5. razred: Sanja Ilešič, Filip Kuri
- 6. razred: Tanja Gavez

Srebrno priznanje

- 8. razred: Nuša Čeh
- 9. razred: Patricija Peklar, Veronika Podgoršek

Zlato priznanje

- 9. razred: Patricija Peklar

Tekmovanje za Vegovo priznanje iz matematike

Bronasto priznanje

- 1. razred: Gaja Kovačec, Vid Breznik Videtič, Nik Kocuvan, Špela Lorenčič, Sara Mohorič, Katja Rodošek, Julija Zorko
- 2. razred: Alina Peklar, Benjamin Žerdin
- 3. razred: Miha Černel, Matija Omulec, Lan Prosič Vrbnjak
- 4. razred: Nejc Nedeljko, Lara Lovrec, Aleksander Breznik
- 5. razred: Tamara Borko, Ažbe Zorko
- 6. razred: Alen Ploj, Domen Čuš, Jaka Govedič
- 7. razred: Vita Kovačec, Nuša Gavez
- 8. razred: Nuša Čeh, Kristjan Veberič, David Hrga
- 9. razred: Jan Soto Vargas, Tina Brotšnajder, Patricija Peklar

POŠ Vitomarci:

- 1. razred: Žan Hauzer, Nika Kuri, Nikita Rehak Friš
- 2. razred: Domen Kokol, Gašper Meglič
- 3. razred: Nejc Vršič
- 4. razred: Tine Pečar
- 5. razred: Tristan Berlak, Sanja Ilešič
- 6. razred: Sergej Ilešič

Srebrno priznanje

- 7. razred: Nuša Gavez
- 9. razred: Jan Soto Vargas

Tekmovanje za Štefanovo priznanje iz fizike

Bronasto priznanje

8. razred: Gregor Polc, Kristjan Veberič, Blaž Čeh, Nataša Molnar

9. razred: Jan Soot Vargas

Tekmovanje iz angleščine

Bronasto priznanje

9. razred: Benjamin Klejnošek, Žan Smej, Jan Soto Vargas, Viktorija Matjašič, Veronika Podgoršek, Patricija Peklar

Tekmovanje iz nemščine (9. razred)

Bronasto priznanje

Tina Brotšnajder, Jan Soto Vargas, Jure Zelenik

Srebrno priznanje

Jan Soto Vargas

Zlato priznanje

Tina Brotšnajder

Tekmovanje iz zgodovine

Bronasto priznanje

9. razred: Veronika Podgoršek

Proteusovo tekmovanje iz biologije

Bronasto priznanje

8. razred: Nataša Molnar

Tekmovanje Kresnička iz naravoslovja

3. b razred: Nejc Vršič

6. a razred: Jaka Govedič

7. a razred: Vita Kovačec

Tekmovanje za Preglovo priznanje iz kemije

Bronasto priznanje

8. razred: Matija Ploj, Nataša Molnar, Blaž Čeh

9. razred: Patricija Čuš, Tina Brotšnajder

Tekmovanje Vesela šola

Bronasto priznanje

4. razred: Nejc Nedelko, Luka Kavčič, Aleksander Breznik
5. razred: Vanesa Borko, Rene Zorman, Teja Borovnik, Tamara Borko
6. razred: Alen Ploj, Emina Arih, Gašper Kavčič
7. razred: Vita Kovačec
9. razred: Patricija Peklar, Veronika Podgoršek

Srebrno priznanje

4. razred: Nejc Nedelko

Športni dosežki

Ime	Uvrstitev	Panoga	Nivo tekmovanja
St. dečki, 8. 9.	3. mesto	Mali nogomet	medobčinsko
Vita Kovačec	2.mesto 2. mesto	Atletika - tek 60 m Tek 800 m	medobčinsko
Matjašič Urška	1. mesto	Tek – 60 m	medobčinsko
Rebernik Urška	2. mesto	Tek 60 m	medobčinsko
Grdja Klara	3.mesto 3.mesto	Kros 60 m	medobčinsko
Ekipno- šola	2.mesto		medobčinsko
Jan Soto Vargas	1.mesto 2. mesto 7. mesto	Streljanje z zračno puško	medobčinsko regijsko državno

Zlati bralci (za 9 let bralne značke)

Sara Fekonja, Nejc Kuri, Patricija Peklar, Stiven Turnšek, Sara Lovrec, Anja Zorec, Veronika Podgoršek, Tina Brotšnajder, Patricija Čuš

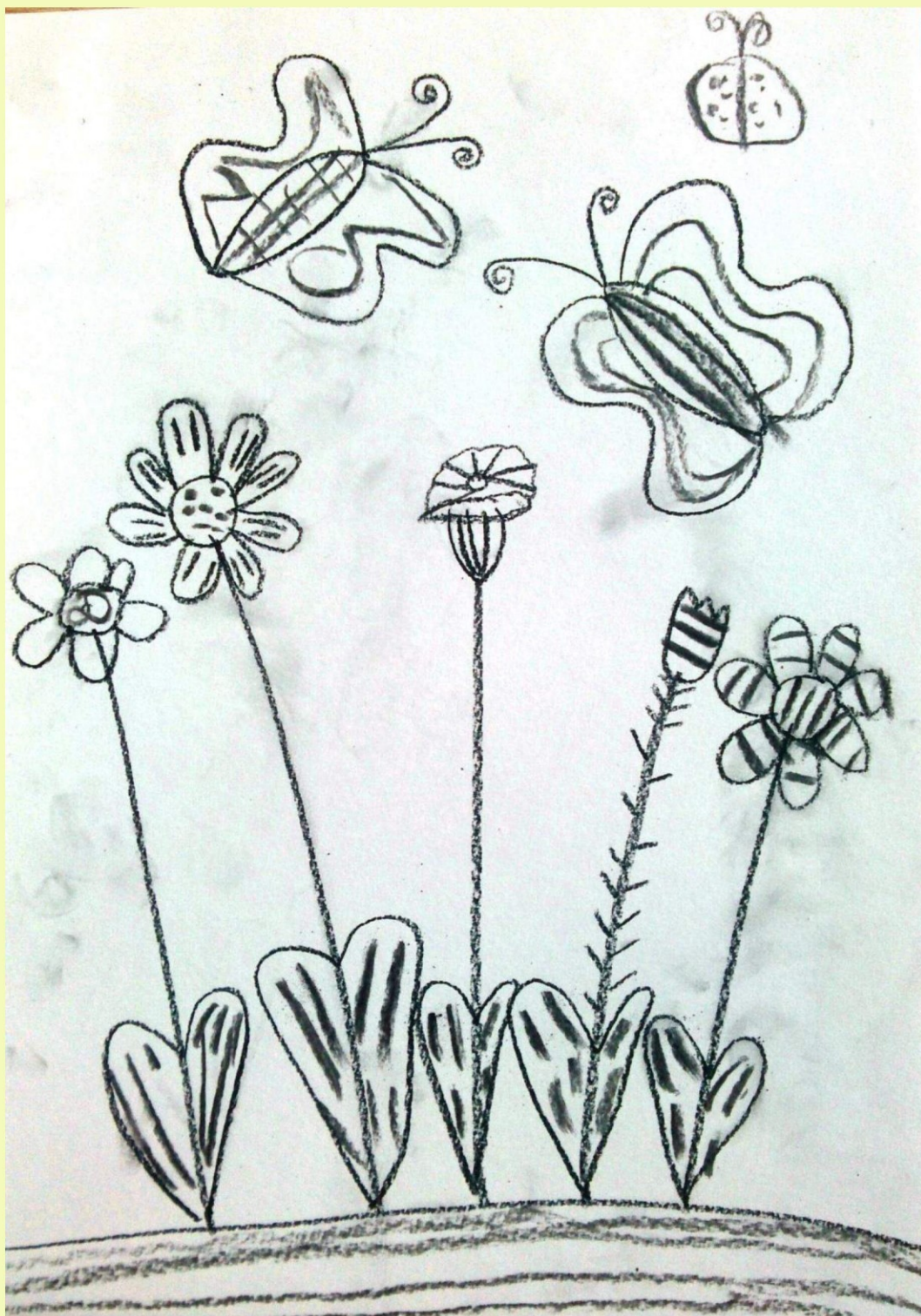
Zlati cekin (za odlične učne dosežke v OŠ)

Patricija Peklar, Tina Brotšnajder, Jan Soto Vargas

	TINA BROTSNAJDER <i>SREDNJA ZDRAVSTVENA IN KOZMETIČNA ŠOLA MB</i> NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Pinpong neje šport. Ke je bla naloga gi? Ej, veš gi je Nuša?« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Biti državni prvak v podvodnem štrikanju, postati uspešen fizioterapevt ali radiolog
	PATRICIJA ČUŠ <i>SREDNJA ŠOLA GOSTINSTVA IN TURIZMA MB</i> NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Ja, kej ti, nej zej jaz?« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Iti v Mehiko, spoznati Götzeja, biti direktorica v hotelu
	NUŠA DREVENŠEK <i>SREDNJA ZDRAVSTVENA IN KOZMETIČNA ŠOLA MB</i> NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: » Pa dej, hej, ide nekan ...« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Dokončati srednjo šolo, postati "babica" novorojenčkom
	LUCIJA DRUZOVIČ <i>SREDNJA ŠOLA GOSTINSTVA IN TURIZMA MB</i> NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI:« Fertik je; fertik vure...« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Postati znana kuharica, imeti prestižno restavracijo
	ALEKSEJA HAUZER <i>SREDNJA ŽIVILSKA ŠOLA MARIBOR, IZOBRAŽEVALNI CENTER PIRAMIDA</i> NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Ke te ven...« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Imeti denar, družino
	AMADEJ HAUZER <i>SREDNJA STROJNA ŠOLA MB, TŠC</i> NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Ke te vdaren?« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Da bi naredil šolo, imel dobro službo in denar
	MARIO HAUZER <i>SREDNJA STROJNA ŠOLA PTUJ</i> NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Alo, Mejda!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Imeti dober avto, veliko denarja, veliko traktorjev
	ANA HORVAT <i>SREDNJA ŠOLA GOSTINSTVA IN TURIZMA MB</i> NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Ja in?!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Potovati po svetu
	BENJAMIN KLEJNOŠEK <i>SREDNJA STROJNA ŠOLA PRUJ</i> NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: » Neja vujpleš! Se si car, ja!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Odpotovati v Ameriko z Žanom, spoznati Will Smitha
	VIKTORIJA PAVLAS <i>SREDNJA ZDRAVSTVENA IN KOZMETIČNA ŠOLA MB</i> NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI:« Joo, sori!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Prepotovati svet
	DEJAN PUČKO <i>SREDNJA STROJNA ŠOLA PTUJ</i> NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Jaz nemren bite pitane, ker man status!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Biti uspešen v glasbi

	AMADEJA PURGAJ SRENJA ŽIVILSKA ŠOLA MB, IZOBRAŽEVALNI CENTER PIRAMIDA NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Pa ja, no!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Končati srednjo šolo, dobiti službo, si ustvariti družino
	ŽAN SMEJ SREDNJA STROJNA ŠOLA MB, TŠC NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Ja, in?« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Odpotovati v Ameriko z Benjaminom
	JAN SOTO VARGAS SREDNJA ELEKTRO IN RAČUNALNIŠKA ŠOLA PTUJ NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Dejan je bija!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Postati nekaj, kjer se dobi veliko denarja
	SAMANTA RAKUŠA SREDNJA ŽIVILSKA ŠOLA MB, IZOBRAŽEVALNI CENTER PIRAMIDA NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Ja ne te, vendar!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Končati srednjo šolo, imeti družino, denar
	ADRIANA ZELENIK SREDNJA TRGOVSKA ŠOLA PTUJ NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Ne ven, eh, dej!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Uspešno dokončati srednjo šolo, si ustvariti lepo prihodnost
	JAN ŽIVKO SREDNJA KEMIJSKA ŠOLA RUŠ CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Končati srednjo šolo farmacije, se zaposliti, ustvariti družino
	TJAŠA ARIH SREDNJA ZDRAVSTVENA ŠOLA MS NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Eja; učitelca, ne bi bla gnes pitana, no!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Uspešno končati srednjo šolo in postati odlična medicinska sestra
	SARA LOVREC SREDNJA OBLIKOVALNA ŠOLA MB NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Pa kej ti zglejan tak?« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Postati uspešna fotografinja
	VIKTORIJA MATJAŠIČ SREDNJA ŽIVILSKA ŠOLA MB, IZOBRAŽEVALNI CENTER PIRAMIDA NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Kak si lepa gnes!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: odpreti uspešno slaščičarno v Cerkvenjaku
	PATRICIJA PEKLAR 3. GIMNAZIJA MB NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Alo, Vikica, tu me masiraj, tu pašee!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Uspešno dokončati srednjo šolo, se zaposliti
	VERONIKA PODGORŠEK 1. GIMNAZIJA MB NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Lačna sen!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Ostati awesome, študirati na University of Oxford v Londonu, spoznati Vauksa, Tini zlikati lase
	SARA FEKONJA SREDNJA KEMIJSKA ŠOLA RUŠE NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Omg...« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Uspešno dokončati srednjo šolo, se zaposliti

	VIKTORIJA KLOBASA SREDNJA PROMETNA ŠOLA MB NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Kej ma kdo nalogo?« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Uspešno dokončati srednjo šolo, se zaposliti
	ANJA ZOREC SREDNJA PROMETNA ŠOLA MB NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »100 procentno de enkica!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Uspešno končati srednjo šolo, biti uspešna v življenju
	DENIS JELEN SREDNJA STROJNA ŠOLA PTUJ NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Šaljivec!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Končati srednjo šolo, imeti svojo delavnico
	MARKO SIMONIČ SREDNJA ELEKTRO IN RAČUNALNIŠKA ŠOLA MB NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Zvezke sen doma pozaba!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Končati srednjo šolo
	JURE ZELENIK SREDNJA ŠOLA ZA GOSTINSTVO IN TURIZEM MB CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Končati srednjo šolo, imeti dobro službo
	STIVEN TURNŠEK SREDNJA ZDRAVSTVENA ŠOLA MB NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Ki te nemo vdara!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Končati srednjo šolo, voziti rešilca, imeti zasebno ambulanto
	ALEN JELEN SREDNJA STROJNA ŠOLA MB NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Ee; ke pa; veseljak!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Postati pomočnik ginekologa in kolesar
	NEJC KURI SREDNJA BIOTEHNIŠKA ŠOLA MB NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Učitelca, jaz ven!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Postati kmet, se voziti s traktorjem, uspešno igrati z ansamblom
	TILEN NEDELJKO SREDNJA ELEKTRO IN RAČUNALNIŠKA ŠOLA MB NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Ke pa!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Postati poklicni fuzbaler
	DAVID LJUBEC SREDNJA STROJNA ŠOLA MB NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Pa opet jas!« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Postati mehanik, imeti svojo delavnico, postati sam svoj šef
	ALEŠ PLOJ SREDNJA ŠOLA GOSTINSTVA IN TURIZMA MB NAJVEČKRAT IZREČENI CITATI: »Zdravo, kak si?« CILJI, ŽELJE V PRIHODNOSTI: Želim si imeti svojo obrt in gostilno

Travnik, Laura Draškovič, 1. b